STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 04067

DER ANARKHIZMUS UN DI POLITISHE THETIGKEYT

Y. A. Merison

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

MORRIS LOMANITZ
In Memory of My Daughter
M A
March 1908 – Aug. 1, 1954

דער אנארכיזמוס

אונ דיא

פאליטישע טהעטיגקייט

— אקריטיק און א פאָרשלאג. —

פּרינציפּ און מעטאָדע.
דיא רעוואָלוציאָנערע מעטהאָדע און דיא פּראָפּאגאנדא דער טהאט.
דיא ארבייטער בעוועגונג און דער גענעראל־סטרייק.
דיא פארלאמענטארע טהעטיגקייט.

פון

דר. י. א. מעריסאָן

ALLIED PRINTING TRADES UNION LABEL COUNCIL NEW YORK CITY 20

פערלאג פון

מ. מייזעל

422 גרענד סט., ניו־יאָרק.

געווידמעט

אין אנערקענונג פון זיין גרויסען ווערטה אלס דיינקער און אלס קעמפפער פאר פרייהייט, דעם לעהרער און פריינד, דר. ח. זשיטלאווסקי.

פון פערפאסער.

— „קיינער קען ניט זיין קיין גרויסער דיינקער, וועלכער אנער־קענט ניט, אז דעם דיינקערס ערסטע פליכט איז צו פאָלגען זיין פערנונפט, צו וועלכע שליסע עס זאָל איהם ניט פיהרען."

„דיא ווארהייט געווינט מעהר זאָגאר דורך דיא טעות'ן פון א מענ־שען, וועלכער שטודירענדיג און פארשענדיג, דיינקט פאר זיך, איידער דורך דיא ריכטיגע מיינונגען פון יענע, וועלכע האלטען זיי פון צווייטער האנד, און דיינקען אליין גאָר ניט."

„וואו עס עקזעסטירט א שטילער אָבמאך, אז דיא גרונד־פרינציפּען טאָרען ניט דיסקוטירט ווערען; וואו דיא דעבאטע איבער דיא גרעסטע פראגען וואָס אינטערעסירען דיא מענשהייט איז געשלאָסען — דאָרטען קענען מיר ניט ערווארטען צו געפינען יענע אלגעמיין הויכע שטופע פון גייסטיגע טהעטיגקייט, מיט וועלכע געוויסע פעריאָדען פון דער געשיכטע האָבען זיך א מאָל אויסגעצייכענט."

„ווען עס זיינען פאראן מענשען וועלכע קריעגען געגען אן אנגע־נומענע מיינונג, דארפען מיר זיי זיין דאנקבאר דערפאר. מיר דאר־פען אנשטעלען מויל און אויערן צו האָרכען וואָס זיי זאָגען; און, אויב מיר ווילען האָבען לעבעדיגע איבערצייגונגען, דארפען מיר זיך פרעהען דערמיט וואָס זיי טוען פאר אונז דאָס, וואָס מיר וואָלטען געמוזט אליין טאָן מיט אזוי פיעל מעהר מיהע." —

דזשאָהן סטואַרט מילל.

(„פרייהייט", צווייטער קאפיטעל.)

1.

פרינציפּ און מעטאָדע.

דער אַנאַרכיזמוס אַלס אַ געוויסע לעהרע, וועלכע בעהאַנדעלט די פראַגע, וואָס פאר'אַ בעציהונגען עס זאָלען עקזיסטירען צווישען מענשען און דער געזעלשאפט, איז, אין ריכטיגען זינען פון וואָרט, אַ פּאָליטישע לעהרע. די פאָדערונג פאר פרייהייט אין די בעציהונגען פון רבים צום יחיד; די פאָדערונג פאר דעצענטראַליזאַציע אין די פערוואַלטונג פון קהל'שע אינטערעסען: די פאָדערונג פאר גלייכע געלעגענהייטען אין בעצוג צו די מיטלען פון מאַכען אַ לעבען — די עיקרים פון דער אַנאַרכיסטישער לעהרע — זיינען דורכאוים פּאָליטישע פאָדערונגען. די אנארכיסטישע בעוועגונג, אלזאָ, דאַרף הייסען אַ פּאָליטישע בעוועגונג: אַ בעוועגונג פון מענשען, וועלכע שטעלען דער געזעלשאַפט זייערע געוויסע פּאָליטישע פאָדערונגען, און ארבייטען דאַפיר, די פרינציפּען זאָלען פערווירקליכט ווערען אין לעבען — אין פּאָליטישען לעבען פון דער געזעלשאַפט.

ענדערען די פּאָליטיש־געזעלשאפטליכע בעציהונגען פון די מענשען, ניט נור אין איין געמיינדע, אָדער אין איין שטאָדט, אָדער אין איין גובערניע (סטייט), אָדער אין איין לאַנד, אָדער ביי איין פאָלק, נור אין אלע לענדער און ביי אלע פעלקער — אזוי ווייט גרייכט דער אַנאַרכיסטישער, וויא בכלל דער סאָציאליסטישער אידעאַל — אַזאַ אויפגאַבע איז ניט אַן ארבייט פאר איין טאָג אָדער איין יאָהר. אַזאַ ארבייט קען ניט געטאָן ווערען אין געהיים; אַזאַ אַרבייט איז ניט קיין קאָנספּיראַטיווע; אזא ארבייט קען ניט געמאַכט ווערען דורך אַ „קו־דעטא" (אַ שטאַאט־שטרייך); אזא ארבייט איז ניט קיין פערשווערונג — **אַזאַ אַרבייט איז אַן עוואָלוציע!** פאר אזעלכע וויכטיגע ענדערונגען מוזען זיין, ענטוועדער שוין אויסגעשפּראָכענע טענדענצען אין דער געזעלשאפט גופא, אָדער מען מוז טיכטיג ארבייטען, אָפען און אונאויפהערליך, אַזעלכע טענדענצען צו שאַפען. איינמאָל זיינען זיי דאָ, מוז מען

אַרבייטען זיי צו ענטוויקלען, מוציא מכח אל הפועל זיין, פון אידעע איינפיהרען אין דער פּראַקטיקע: אין דיא בעציהונגען פון רבים צום יחיד וואָס מעהר פרייהייט איינפיהרען; אין דיא פערוואַלטונג פון קהל'שע אַנגעלעגענהייטען וואָס וועניגער צענטראַליזאַציע דערלאָזען; אין דיא עקאָנאָמישע בעשטרעבונגען וואָס מעהר גלייכע געלעגענהייטען זיך צו ערקעמפּפען.

אָט אַזעלכע אַרבייט, אַזעלכע טהעטיגקייט פון דיא פּראָפּאַגאַנדיסטען פון אַנאַרכיזמוס, וואָלט ווירקליך פערדיענט דעם נאָמען פּאָליטישע טהעטיגקייט. העלפען דיא פּאָליטישע ענטוויקלונג פון דער געמיינדע, וויא פון גאַנצען לאַנד; טרייבען דיא עוואָלוציע אין געווינשטען וועג, אויפ'ן וועג וואָס פיהרט צום אידעאַל — דאָס האָט געדאַרפט זיין דיא אַנאַרכיסטישע טאַקטיק.

וואָס געפינען מיר אַנשטאַט דעם? מיר געפינען, פון אָנהויב ביז'ן אויסלאָז, און איבעראַל וואו אַנאַרכיסטען לאָזען פון זיך הערען, אַ טאַקטיק וועלכע איז דורכדרונגען פון איין געדאַנקען, וואָס איהר עסענץ קען אויסגעדריקט ווערען אין איין וואָרט — אַ טאַקטיק פון „ניין"! לייכטזיניג פערוועכסלענדיג דעם וואָרט „פּאָליטיקע" מיט דיא פּאָליטישע טהאַטזאַכען פון לעבען, און זעהענדיג אין דער פּאָליטיקע נור דעם באָס און דעם הערשער, דעם מקור פון אַלע אונגערעכטיגקייטען — דעם שטאַאַט — נעהמען אונזערע אַנאַרכיסטען און פערניינען אַלעס וואָס טראָגט נור אַ פּאָליטישען כאַראַקטער, און רופען דאָס פּאָליטישע טהעטיגקייט! דיא פּאָליטיקע, הייסט עס ביי אונז אַנאַרכיסטען, ווערט אָנגעפיהרט פון שטאַאַט: אונזער אידעאַל איז עס זאָל ניט זיין קיין שטאַאַט — אַלזאָ איז אונזער טהעטיגקייט צו פערניכטען דיא פּאָליטיקע!

עס מעג זיך קאָכען אין שטעדטיל וועגען אַ געוויסע מוניציפּאַלע פראַגע; דער עולם מעג זיין שטאַרק פעראינטערעסירט צו מען זאָל, צב"ש בעוויליגען דאָס רעכט (געבען אַ פרענטשייז) צו אַ פּריוואַט קאָמפּאַניע צו בעטרייבען דיא שטאָדט־באַהנען, אָדער דיא שטאָדט זאָל עס בעטרייבען אויף איהר אייגענער רעכנונג, אַלס איהר אייגענטהום, אַליין. וואָס פאַר אַ שטעלונג וועט דער אַנאַרכיסט נעהמען אין אַזאַ בעוועגונג? אין דעם פּונקט שטעקט אַ פּרינציפּיעלע פראַגע: איז מוניציפּאַלע פערוואַלטונג אַ קאָנצענטראַציע פון פונקציאָנען, וועלכע איז, לויט דעם אַנאַרכיסטישען בעגריף, אין עצם שעדליך; אָדער דאָס טראָגט דעם כאַ־

ראַקטער פון לאָקאַלע פערוואַלטונג, און איז דאַרום אין איינקלאַנג מיט דער אַנאַרכיסטישער לעהרע? — דעם אַנאַרכיסט'ס פּאָזיציע איז „ניין!" אויף ביידע זייטען. זיין מאָטיווירונג איז דער בעקאַנ־טער, סטעראָטיפּנער ענטפער: דיא פּריוואַט קאָמפּאַניעס זיינען רויבער, דיא שטאָדט פערוואַלטער זיינען גנבים — ביידען דאַרף מען זיי פערניכטען, און פּטור!

גלענצענדע פּאָליטישע טהעטיגקייט! וויבאַלד דיא בעאַמטע זיינען גנבים, און דיא קאַפּיטאַליסטען זיינען הויט־שינדער, איז דער אונוויסענדער, אונשולדיגער עולם, דאָס פּובליקום, וועלכער איז אייגענטליך דיא געזעלשאַפט — דער מאַטעריאַל פון וועלכען דיא צוקונפט ווערט געבויט — דערפאַר איז אָט דיא מאַסע שולדיג! דערפאַר דאַרפען מיר זיך ניט מישען מיט זיי, דערפאַר דאַרפען מיר ניט געהן אויף זייערע מיטינגען, אין זייערע אָרגאַניזאַציעס, אויפ'ן גאַס־ווינקעל און אין דיא צייטונגען, און ערקלערען אונזער שטאַנדפּונקט, און אַגיטירען פאַר איין זייט אָדער פאַר דיא אַנ־דערע, אָדער פאָרשלאָגען עפּעס נייעס, לויט נאָך דעם וויא אונזער פּרינציפּ דיקטירט אונז! דערפאַר, אויב מיר האָבען אַן אייגענעם אָרגאַן אין דער שפּראַך פון לאַנד, אָדער אַז ניט, איז אין אונזער פרעמדער שפּראַך, מאַכען מיר זיך לוסטיג איבער דיא הבל־הבלים פון בירגערליכען לעבען, שימפּפען אויס דיא פּאָליטיקער מיט'ן פּובליקום צוזאַמען, און ענדיגען פייערליך מיט דעם געוועהנליכען אַנאַרכיסטישען ובא לציון גואל — מיט „האָך לעבע דיא רע־וואָלוציאָן"!

וואָלטען מיר נור אזוי געהאַנדעלט, ווייל מיר קענען אַנדערס ניט — צו ווייל מיר זיינען נאָך צו יונג אין דער בעוועגונג, צו ווייל מיר זיינען צו אָרים אין צאָהל, ניט אָרגאַניזירט גענוג, און האָבען ניט דיא מיטלען אריינצוקריכען צווישען דיא מאַסען און מאַכען אַן איינדרוק אויפ'ן קהל'שען לעבען; אָדער ווייל מיר האָבען אויף זיך גענומען אַנאַנדער אויפגאַבע, אָרגאַניזירען ארבייטער אין טרייד־יוניאָנס, פערשפּרייטען עלעמענטאַרע בילדונג, וכדומה; אָדער ענדליך, ווייל מיר טוען קאָנספּיראַטיווע ארבייט, צו מען דאַרף, צו מען דאַרף ניט, און מיר שטעהען מיט דער באָמבע אין דיא הענד, אָנצופאַנגען דיא סאָציאַלע רעוואָלוציע, צי מען קען, צו מען קען ניט — וואָלטען מיר, זאָג איך, זיך אויסגעקליעבען צו טאָן איינע פון דיא זאַכען, ווייל מיר קענען ניט אַנדערס, אָדער ווייל מיר דיינקען, אַז דאָס וואָס מיר טוען איז היינטיגען

טאָג ניצליכער ווי דיא אַלטעגליכע פּאָליטישע טהעטיגקייט,
וואָלט אונזער פּאָזיציע לכל הפחות געווען פערשטענדליך, כאָטשע
זיכער ניט ריכטיג. אונזער פּאָזיציע איז אָבער לגמרי ניט פער־
שטענדליך, זיא איז זאָנדערבאַר און פּשוט שעדליך, ווען אַנאַר־
כיסטען דרעהען אוים דעם פּעלץ און פּשט'לען אויס, אַז דיא
לעהרע פון אַנאַרכיזמוס ערלויבט זיי ניט צו נעהמען אַנטהייל
אין דיא געוועהנליכע פּאָליטישע טהעטיגקייט; אַז נעהמען אַנטהייל
אין דיא געוועהנליכע פּאָליטישע פראַגען פון שטאָדט און לאַנד איז
„געגען דעם פּרינציפּ," איז „אַ פערלייקענונג פון אַנאַרכיזמוס,"
איז „דער היפך פון אונזער אידעאַל"!

אונזערע אַנאַרכיסטען האַלטען, אַז מיר טאָרען ניט האַנדלען
נאָך דיא בעקאַנטע יעזואיטישע פאָרמולע, „דער צוועק בערעכטיגט
דיא מיטלען", זאָנדערן אַז אונזער טאַקטיק מוז ענטשפּרינגען פון
אונזער אידעאַל; און זיי טייטשען עס אויס גאַנץ פּראָסט: דער
אידעאַל איז דיא פערניכטונג פון שטאַאט, מוז אַלזאָ דיא טאַקטיק
אויך זיין אַ פערניכטענדע — קיין מישען זיך אין שטאַאטליכע
ענינים, קיין אַנטהייל נעהמען אין פּאָליטישע אַנגעלעגענהייטען,
זאָנדערן קעמפּפען געגען שטאַאט און איגנאָרירען איהם... זעהר
ריכטיג. דיא טאַקטיק מוז אַודאי ענטשפּרינגען פון אידעאַל, קיי־
נער קען געגען דעם ניט קריגען. אין גרונד גענומען אָבער איז
אפילו דיא יעזואיטישע פאָרמולע אויך ניט סותר דעם כלל, דען
וואָס איז זייער אידעאַל? דיא מאַכט פון דער קירכע, און מאַכט
קריעגט מען ניט דורך דעם אייגענעם בטול היש. כדי צו קריעגען
מאַכט זיינען אַלע מיטלען, דיא ריכטיגע מיטלען צו עררייכען
דעם אידעאַל פון מאַכט. אונזער אידעאַל איז ניט דיא „פערניכטונג"
פון שטאַאט, נור דאָס פריעדליכע לעבען אָהן שטאַאט, — וועל־
כע טאַקטיק אַלזאָ דאַרף נאָך דעם חשבון ענטשפּרינגען פון אונ־
זער אידעאַל? שוין ניט צו רעדען, וואָס ביי אונזערע גענאָסען
איז דיא מאָראַלע פראַגע, צו דיא מיטלען זיינען עהרליכע אַן און
פיר זיך, גאַנץ אויסגעשלאָסען. דיא פראַגע שיינט צו זיין לכל
הדיעות אַ שטרענג פּראַקטישע: צו וועט דער מיטעל בריינגען
דעם געווינשטען ציעל. זיא איז אַ שטרענג פּראַקטישע פראַגע ניט
נור ביי יעזואיטען, נור אפילו ביי דיא נאָבעלסטע רעוואָלוציאָנערען.
וואַרפען באָמבעס און הרג'נען מענשען, טוידטען אַ פּלעהווע אָדער
אַ קאַנאָוואַס, אַלעקסאַנדער דעם צווייטען אָדער הומבערט'ן, איז
בערעכטיגט נור צוליעב דעם ציעל — דיא טובה פון דער מענש־

הייט — נעהמען אַ לעבען אַן און פיר זיך איז מאָראַליש אודאי ביט עהרליך.

דיא טאַקטיק איז אַ מעטאָדע וויא צו בעקומען אַ געוויסען וואונש. דאָס איז וואָס דיא וועלט פערשטעהט אונטער דעם כלל, אַז דיא טאַקטיק מוז ענטשפּרינגען פון אידעאַל. דיא וועלכע ווייסען וואָס זיי ווילען, און ווייסען וואָס עס וועט פיהרען דערצו, אין אַנדערע ווערטער: אַלע דיא וועלכע פערשטעהען מעהר אָדער וועניגער דיא פערבינדונג פון אורזאכע און ווירקונג, וועלען טאָן דאָס, וואָס זיי דיינקען אַז עס וועט בריינגען דיא געווינשטע ווירקונג. דיא אַנאַרכיסטישע אויסטייטשונג אָבער מכח דיא טאַקטיק געגען דעם שטאַאַט איז שוין אַביסעל צופּראָסט. דער שטאַאַט איז ניט אַ פּערזאָן וועלכען מען קען טוידטען און פערניכטען. דער שטאַאַט איז אַן אבסטראַקציע, אַ אידעע, אַ פאָרמע וויא דורכצופיהרען קהל'שע ענינים: אַ שלעכטע פאָרמע, אַ שעדליכע אידעע, נאָך אונזער בעגריעף נאָך, אַן אבסטראַקציע וועלכע מען דאַרף אויסוואורצלען פון דיא מוחות פון מענשען — דיא קהל'שע ענינים אָבער זיינען דאָך ווירקליכע, לעבעדיגע פאָדערונגען, וועלכע מען קען ניט, און קיינער וויל ניט, פערניכטען אָדער איגנאָרירען. פיהרען דיא קהל'שע עסקים לויט דיא אַנאַרכיסטישע פּרינציפּען איז דאָך דער סאַמע אידעאַל: מישען זיך אַלזאָ אין דיא דאָזיגע עסקים, אַנטהייל נעהמען אין דיעזע פּאָליטישע אַנגעלעגענהייטען און ווירקען דורך דעם גופא געגען דיא שטאַאַטליכע אידעע, איז דאַכט זיך אודאי אַ לאָגישע טאַקטיק, וועלכע ענטשפּרינגט פון אידעאַל און ענטשפּרעכט דיא בעדינגונגען, וועלכע קענען פערווירקליכען דעם אידעאַל.

קעמפּפען געגען אַ קאָנסטיטוציאָנעלען שטאַאַט, אין וועלכען דיא אידעע הערשט, ניט דיא פּערזאָן פון בעאַמטען, איז לאָגיש אונמעגליך זיך פאָרצושטעלען, סיידען דורך דיא קעפּ פון דיא מענשען, וועלכע האַלטען אויף דיא אידעע. ענדערן דיא אידעע — מאַכען אַ רעוואָלוציע אין דיא מוחות — איז אַלזאָ דיא איינציגע מעגליכע טאַקטיק וועלכע האָט אַ פערנינפטיגען זינען. דאָך קען מען זיך פאָרשטעלען, אַז פאר איינינגע מענשען קען עס נאָך זיין אַן אָפענע פראַגע, צו וואַרפען אַ באָמבע אין אַ רעסטאוראנט אָדער אין פּאַרלאַמענט וועט מאַכען דיא נויטיגע רעוואָלוציע אין דיא מוחות, צו דיא פריעדליכע טהיילנאַהמע אין קהל'שע־פּאָליטישע עסקים וועט אויפטאָן דיא ארבייט בעסער. אַ טהייל קען האַלטען

פאר דיא ערסטע מעטאָדע, און אַנאַנדער טהייל מעג זעהר שטאַרק נוטה זיין צו דיא צווייטע מעטאָדע — וואו איז אָבער דער זינן פון דער בעהויפּטונג, אַז דיעזע צווייטע מעטאָדע איז גאָר אַ היפּך פון אַנאַרכיסטישען אידעאַל? אויב מען קען אין דיעזער מעטאָדע פון קהל'שע־פּאָליטישע טהעטיגקייטען געפינען חסרונות, איז וואָס? וועלכע מעטאָדע האָט ניט קיין חסרונות? האָט דען דיא באָמבען־מעטאָדע גאָר קיין פעהלערען ניט? איך, פון מיין צד, האָב קיין אורזאכע ניט צו פערלייקענען דיא חסרונות פון מישען זיך אין קהל'שע זאַכען — אָבער בעטראַכטען עס דערפאַר אַלס אַ היפּך פון אַנאַרכיזמוס איז, נאָך מיין מיינונג, לחלוטין קיין גרונד ניטאָ.

איגנאָרירען דעם שטאַאט, זעהט איהר, איז ווידער גאָר אַנאַנדער זאַך. ווען אַנאַרכיסטען וואָלטען געווען געקנעכטען פון דעמ־זעלבען לייס, פון וועלכען דיא ערסטע קריסטען זיינען געקנעכטען געווען; ווען זיי וואָלטען געווען מענשען מיט אַזעלכע שטאַרקע כאַראַקטערען און פעסטע איבערצייגונגען וויא אַ טהאָראָ איז געווען, און וואָלטען זיך ענטזאַגט צו צאָהלען טעקסעס און צו העל־פען די הערשאַפט פון שטאַאט דירעקט און אינדירעקט, ווי טהאָרא האָט געטאָן און וויא טאָלסטאָי הייסט טאָן; ווען זיי וואָלטען פערטיג געווען זיך מוסר נפש צו זיין פאר זייער אידעאַל, שמאַכ־טען אין געפענגנים פאר זייערע אידעען, און לעבען לחלוטין לויט זייערע איבערצייגונגען אין אַלע הינזיכטען — ווען זיי וואָלטען טאַקי אויף אַן אמת איגנאָרירט דעם שטאַאט, דאַן וואָלטען זיי דערמיט אפשר ווירקליך געמאַכט אַ גרויסען רושם אין דיא מוחות פון אַלע מענשען, און עס וואָלט זיך אָנגעהויבען דער סוף פון דיא שטאַאטליכע אידעע. טאָלסטאָי פרעדיגט דיעזע מעטאָדע פאר דיא לעצטע פאָאר צעהנדליג יאָהר, עס איז אָבער אין ערגעץ ניט צו זעהען און ניט צו הערען, אַז אונזערע רעוואָלוציאָנערע אַנאַר־כיסטען זאָלען אָט אַזוי איגנאָרירען דעם שטאַאט. אפילו קיין רעכטע דיסקוסיאָן פון דיעזער מעטאָדע איז צומאָל ניט צו הערען אויף אונזערע פערזאַמלונגען, אָדער אין אונזערע אָרגאַנען.

קעמפּפען געגען דעם שטאַאט, אָדער איגנאָרירען איהם, זיינען צוויי גאַנץ פערשיעדענע מעטאָדען, ניט נור אין בעצוג צו דיא ווירקונג וואָס זיי קענען מאַכען, נור אויך אין עצם פון דער זאַך גופא. ווען מיר קעמפּפען געגען אַ שעדליכע אינסטיטוציע, אַנער־קענען מיר פאַקטיש איהר עקזיסטענץ, ביז וואַנען מיר זיינען אים

שטאנד זיא גובר צו זיין און אויפבויען אויף איהרע רואינען דעם בנין פון אונזער אידעאל. דיא מיטלען פון קאמפף מוזען ניט זיין נאטהווענדיגערווייזע דיעזעלבע מיטלען וואס בויען דאס נייע. ווען איהר געהט איינוואַרפען א הויז, צוברעכט איהר זיא ניט מיט דיא שטיינער מיט וועלכע איהר וועט בויען דאס נייע הויז, נור איהר ברעכט זיא מיט אן אייזערנעם לאם און מיט א האק. אין רעוואלוציאנערען קאמפף געגען שטאאט געברויכט איהר דעם ביקס און דיא באמבע, מיטלען וועלכע זיינען ווייט ניט קיין טהייל פון דער צוקינפטיגער אנארכיסטישער געזעלשאפט, נור גיכער דער היפך פון דעם. דער אידעאל איז דער ווייטער פונקט אויפ'ן האריזאנט (שטח הרקיע), דער פיינד שטעהט אנטקעגען אונז, און דיא מיטלען פון קאמפף זיינען דיא וואס מיר געפינען לעבען האנד. איידער דיא מיטלען ווירקען, בויגען מיר זיך ניט ווילענדיג צו דיא איבערמאכט פון פיינד, אבער דער אידעאל פון ווייטען דיענט אונז בעת מעשה אלס טרייסט און וועג ווייזער. א טרייכט און וועגווייזער קען זיין דער אידעאל, אבער דער סאמע מיטעל פון קאמפף קען ער דאך ניט זיין. דער פיינד, דער געגענשטאנד פון קאמפף, שטעהט צווישען דיא מיטלען און דעם אידעאל: דיא מעטאדע איז דער היינט, דער אידעאל איז דער מארגען, צווישען זיי ליעגט דיא פינסטערע נאכט, וועלכע מען מוז בעזיעגען.

גאנץ פערשיעדען אבער איז דיא פאזיציע פון איגנארירען דעם שטאאט. דא עקזיסטירט פאר אונז ניט קיין פיינד — מיר איגנארירען איהם, ער איז פאר אונז ניטא. דער אידעאל הענגט ניט פאר אונז ערגעץ וואו, ווייט אויפ'ן האריזאנט. ער איז ניט דער מארגען: ער איז דא ביי אונז היינט. דיא רעוואלוציע איז פאר אונז שוין געמאכט געווארען. עס איז מעהר קיין פראגע ניט, צו דיא מעטאדע שטימט מיט'ן אידעאל, דען דער אידעאל אליין איז אונזער מעטאדע. אנארכיסטען וועלכע וואלטען אזוי האנדלען, וואלטען א רעכט געהאט אונז צו זאגען: פערלייקענט ניט דעם אידעאל! מישט זיך ניט אין דיא קארופטע טהעטיגקייטען פון שטאאטליכען לעבען, וועלכער איז געבויט להיפך צו דיא אנארכיסטישע פרינציפען. לעבט שוין גלייך אנארכיסטיש, און אויב א צוזאמענשטויס פון אייך מיט דיא שטאאטליכע אויטאריטעטען מוז פארקומען, טא זאל דער צוזאמענשטויס פארקומען שפעטער! אזעלכע רייד וואלטען זיין לאגיש; מען וואלט זיי געקענט לכל הפחות ריכטיג פערשטעהען, אויב אפילו נור וועניגע וואלטען זיי געקענט

פאַלגען. ווען אָבער אַנאַרכיסטען זאָגען: „מיט׳ן שווערט און מיט באָמבעס זאָלט איהר קעמפּפען געגען שטאַאט, אָבער חיות ניט זוכען צו ענטוויקלען אַנאַרכיסטישע פּאַראַנדקעס, מישענדיג זיך אין פּאָליטישען לעבען, ווייל דאָס איז געגען פּרינציפּ, געגען אי־דעאַל!" — איז דאָס ניט נור לחלוטין ניט לאָגיש, נור עס איז פּשוט אונפערשטענדליך, וויא אזוי דער אַנאַרכיזמוס קען דאָס זאָגען.

איין ערקלערונג קען מען נור געפינען פאַר דיזע זאָנדערבאַרע פּאָזיציע: עס איז ניט דער אַנאַרכיזמוס וועלכער זאָגט עס מיט׳ן מויל פון אַנאַרכיסט, זאָנדערן עס איז זיין שותף, דער רעוואָלוציאָנאַריזמוס, וועלכער נעהמט זיך דיא העזה ארויסצוגעבען זיין אייגענע מיינונג אלס דיא מיינונג פון דעם אַנדערן און וויכטיגערען שותף! דען מיר דאַרפען ניט פער־געסען, אַז צווישען אונזערע איז דער אַנאַרכיזמוס ניט אליין נור וויא דער חומש זאָגט: „זכר ונקבה בראָם" — ווען דער אַנאַר־כיזמוס איז בעשאַפען געוואָרען, איז דיא רעוואָלוציאָנערע טאַקטיק מיט־בעשאַפען געוואָרען מיט איהם. נאָך מעהר, דיא רעוואָלוציאָ־נערע מעטאָדע איז שוין זאָגאר געווען אַנגעגרייט פון פריהער. דיא וועלכע האָבען געשאַפען און אויסגעאַרבייט דעם אַנאַרכיזמוס מיט זייער אייגענעם שכל, האָבען שוין געהאַט דעם רעוואָלוצינאַריזמוס בקבלה. אונזערע ערסטע רביים, און אלע דיא צו וועלכע מיר ווענ־דען אונזערע אויגען נאָך איצטער מיט עהרפורכט, זיינען געווען רעוואָלוציאָנערען־אַנאַרכיסטען: רעוואָלוציאָנערען א פריהער און אַנאַרכיסטען נאָכהער. דיא תלמידים זיינען זיך אָפטמאָל נאָך מפלפל מכח דיא טהעאָריע פון אַנאַרכיזמוס, דיא רעוואָלוציאָנערע טאַקטיק אָבער איז א טראַדיציע, וועלכע איז געוואָרען א הייד־ליגטהום.

„דער אַנאַרכיזמוס — דאָס איז אַזא טעמפּעראַמענט," האָט מיר געזאָגט דאָ ניט לאַנג געגן. טשייקאָווסקי, רעדענדיג מכח דיא פראַגע. נור דער וואָס איז רעוואָלוציאָנער געזאָגען, קומט אויס נאָך איהם, וועלכער איז געשטאַנען נאָהענט צו דער אַנאַרכיסטי־שער בעוועגונג פאַר דיא לעצטע 20 יאָהר, קען ווערען אַן אַנאַר־כיסט. איך האָב תמיד געדענקט, אַז דער אַנאַרכיזמוס איז א שכל־זאַך, א פערנינפטיגע אנשויאונג; איך האָב קענען געלערנט א פילאָזאָפישען, קלאַר־וויסען אַנאַרכיזמוס — עס שיינט אָבער, אַז טשייקאָווסקי האָט רעכט אין זיין וועג: דאָס וואָס ער זאָגט איז

אַ פּאַקט, וועניגסטענס וואָס אַנבעלאַנגט צו אונזערע באַקונין־
קראַפּאָטקינשע אַנאַרכיסטען. זייער שילער און געבאָרענער רע־
וואָלוציאָנער, אונזער פערשטאָרבענער גענאָסע מאָסט, איז זיכער
געווען דער בעסטער ביישפּיעל פון אַ טעמפּעראַמענט־אַנאַרכיסט;
און ער האָט ניט קיין קליינעם איינפלוס געהאַט אויף דיא אַנאַר־
כיסטישע בעוועגונג דאָ אין לאַנד. עס איז אַלזאָ דער רעוואָלוציאָ־
נערער געפיהל וועלכער רעדט אין אונז, אַז מיר טאָרען קיין מגע
ומשא ניט האָבען מיט דיא פּריעדליכע פּאָליטישע טהעטיגקייט.
דער שטאַנדפּונקט פון רעוואָלוציאָן איז געגען דיא לאַנגזאַמע טריט־
ביי־טריט ארבייט; ניט דאָס איז אָבער דער שטאַנדפּונקט פון דיא
אַנאַרכיסטישע פּרינציפּען. דער רעוואָלוציאָנער זעהט אין דיא
געזעלשאַפטליכע ענטוויקלונג נור וויא עס בייטען זיך דיא דעקאָ־
ראַציעס: זיין ארבייט איז זיי צו בייטען. דער אַנאַרכיסט אינטע־
רעסירט זיך הויפּטזעכליך מיט דיא אַקציאָן, און זיין אויפגאַבע
ליעגט אין דיא טהעטיגקייט גופא וואָס קומט פאָר אויף דיא ביהנע
פון לעבען. ווען דיא צייט קומט דיא דעקאָראַציעס צו בייטען, איז
דיא רעוואָלוציאָנערע מעטאָדע אונפערמיידליך — מוז זיא דען
אָבער דאַרום זיין שטענדיג אונצוטיילבאַר פון פּרינציפּ? איז דען
דיא בלוטיג־רעוואָלוציאָנערע האַנדלונג דער עססענץ פון דיא
אַנאַרכיסטישע פּרינציפּען?

זיינען מיר דען אַנאַרכיסטען דערפאַר, ווייל מיר דענקען, אַז
דיא היינטיגע געזעלשאַפט איז דורך־און־דורך פערדאָרבען? דאָס
האָבען שוין געדענקט דיא סיינט־סימאָניסטען אין אנפאַנג פון פאָ־
ריגען יאהרהונדערט, וועלכע זיינען ווייט ניט געווען קיין אַנאַר־
כיסטען. אָדער זיינען מיר אַנאַרכיסטען דערפאַר, ווייל מיר דענ־
קען, אַז נור דורך פייער און בלוט קען געבאָרען ווערען דיא נייע
געזעלשאַפט? קאַרל מאַרקס און דיא ערסטע סאָציאַלדעמאָקראַטען
האָבען אזוי געדענקט, און, אין לעצטער רעכנונג, דיינקען דיא
אָרטאָדאָקסע סאָציאַלדעמאָקראַטען נאָך היינט אויך דאָסזעלבע;
נור זיי מיינען, אַז דיא בלוטיגע רעוואָלוציע, וועלכע וועט מסתמא
סוף כל סוף קומען, וועט ברייגגען דיא סאָציאַלדעמאָקראַטישע, ניט
דיא אַנאַרכיסטישע געזעלשאַפט. וואָס דען אַלזאָ מאַכט אונז
פאַר אַנאַרכיסטען, אויב ניט דער אומשטאַנד, וואָס מיר האַלטען
דיא פּאָליטישע דעצענטראַליזאַציע און דיא עקאָנאָמישע זעלבסט־
שטענדיגקייט פאַר אונזער אידעאַל? מיר זיינען אַנאַרכיסטען —
עס איז כמעט אַ שאַנדע צו דאַרפען דאָס נאָך בעטאָנען — ווייל

מיר האלטען אנארכיסטישע פרינציפען, ניט דערפאר ווייל מיר האלטען פון די רעוואלוציאנערע אדער אנאנדער מעטאדע. ווען מיר זאלען אננעהמען דיא טהארא־טאלסטאי מעטאדע פון איגנארירען דעם שטאאט, אדער דיא פרודאן־טאקערישע מעטאדע פון עקאנאמישען מיוטואליזם, וועלען דען דיא אנארכיסטישע פרינציפען ניט בערעכטיגען אונז דאן צו רופען זיך אנארכיסטען?

קיינער צווייפעלט ניט, אז דיא מעטאדע, פאר זיך בעטראכט, איז זעהר א וויכטיגע פראגע. עס איז קיין ספק ניט, אז פונקט וויא דיא מעטאדע שפיעלט א גרויסע ראלע אין דיא וויסענשאפטליכע פארשונג, אזוי שפיעלט זיא אויך א וויכטיגע ראלע אין דיא פערווירקליכונג פון אידעאלען, פון געזעלשאפטליכע פרינציפען. דער וויסענשאפטסמאן וועט אבער קיינמאל ניט פערמישען דיא אידעע מיט דער מעטאדע. ווען עס גרייכט שוין אזוי ווייט, אז מעטאדע און פרינציפ ווערען אונצוטיילבאר; ווען דיא גענאסען פערגעסען שוין זאגאר אז זיי זיינען צוויי — דאן איז צייט פון דאס נייע עקזאמינירען דיא פרינציפען און עטאבלירען וואס זיי זיינען.

עס איז צייט, פריהער פאר אלעס, קלאר צו ווערען אין דעם סאמע פאקט פון דיא שותפות. עס איז נויטיג געווארען צו דערמאנען דעם גרעסטען טייל פון דיא היינטיגע גענאסען־אנארכיסטען, אז דיא רויטע פארב פון אנארכיזמוס איז בלויז אן אויסערליכער מאנטעל, וואס דער רעוואלוציאנער האט אויף איהם ארויפגעווארפען — א רויטער פאנצער גוט צו טראגען אין א צייט פון מלחמה — אבער מאנטעל און גוף זיינען צוויי פערשיעדענע זאכען. דער אנארכיזמוס פון אונזער שולע איז על פי סבה געבארען געווארען אין א רויטע העמדעל. רויט איז צוגלייך אנציהענד און אבשטויסענד — דאס איז דער שליסעל צום סעקרעט, פארוואס אונזער בעוועגונג האט ארויסגערופען אזוי פיעל ענטוזיאזמוס און אזוי פיעל האס. עס איז אבער בשום אופן ניטא קיין אינערליכער צוזאמענהאנג צווישען דיא אנארכיסטישע פרינציפען און א רויטע קליידעל. ליידער אבער האט דיא מעטאדע, דיא בלוטיגע־רעוואלוציאנערע טאקטיק, אריבערגעדעקט דעם פרינציפ, דעם אנארכיזמוס. אזוי גיך וויא ער איז ארויסגעוואכסען פון דיא באקונישע מאסען־בונטען, האט מען אויף איהם ארויפגעצויגען דיא רויטע קלייד פון ארבייטער־רעוואלוציעס; שפעטער האט יעדערער וואס האט נור געוואלט, אנגעטאן אויף איהם דיא בלוט־רויטע דעקע פון

אינדיווידועלען טעראָר — איצט, אין רוסלאַנד, ערלויבען זיך שוין פּראָסטע הוליגאַנעס צו בעדעקען איהם מיט שוואַרצע מער־דער־בלוט, אָהנע ארויסצורופען אַ שטאַרקען פּראָטעסט פון דיא אַנאַרכיסטישע גרופּען*) — איז עס אַ וואונדער וואָס דעם עולם איז רויט אין דיא אויגען פון אנאַרכיזמוס?

עס איז צייט מיר זאָלען אָנפאַנגען צו פּראָפּאַגאַנדירען דעם אַנאַרכיזמוס. עס איז צייט איהם צו ווייזען פאַר'ן עולם אין זיין ריכטיגע געשטאַלט, וועלכע איז גאָר ניט אזוי רויט, וויא דיא גע־נאָסען מאָלען איהם אָב. מעג דיא רויטע מעטאָדע זיין מי יודע, וויא גוט, מעג זיא אפילו זיין געראַכטפערטיגט ביי די גענאָסען פאר די בעסטע, פאר די איינציגע מעגליכע — מוז מען דאָך וויסען פאַרצושטעלען זי אַלס מעטאָדע, ניט אלס פּרינציפּ פון אַנאַרכיזמוס. בפרט נאָך, אַז עס איז אַ גרויסער ספק, אויב דיא דאָזיגע מעטאָדע איז גאָר אין גאַנצען וויכטיג פאר דיא פערשפּרייטונג פון אַנאַרכיסטישע פּרינ־ציפּען; און בפרט נאָך אַז עס איז אַ גרויסע סברא, אַז זיא איז גאָר שעדליך דער אַנאַרכיסטישער פּראפּאַגאַנדא. —

---

*) אין דיא לעצטע פאָר מאָנאט האָבען זיך גענומען אָפטער הערען שטימען פון פּראָטעסט, צווישען דיא רוסישע אנאַרכיסטען, געגען דיא הוליגאַנסקע „עקספּראָפּריאציעס“ און מאָרדען; און עס איז דאָ אַ האָפנונג, אז עס וועט קירצליך פערווירקליכט ווערען א פּלאַן פון אָרגאַ־ניזאציע, וועלכער וועט מאַכען א סוף צו יענע מעשים תעתועים.

2.

דיא רעוואָלוציאָנערע מעטאָדע.

— „פּראָפּאַגאַנדא דער טהאַט“ און טעראָר. —

אויב אירגענד וועלכע מעטאָדע שיינט פון אויבען אויף צו זיין געגען דיא פּרינציפּען פון אַנאַרכיזמוס, איז עס דיא „רעוואָלוציאָנערע“ מעטאָדע אודאי. אויב אַן אַנאַרכיסט טאָר ניט וואָרטען, טאָר ער אַ מענשען׳ס לעבען אודאי ניט נעהמען. אויב ער שרעקט זיך אַזוי אָב פאַר דעם מורא׳דיגען פערברעכען פון העלפען מאַכען אפילו אַ פּריוויהייטליכען געזעץ פאַר דעם אַנדערן, טאָ וויפיעל מאָהל מעהר דאַרף ער זיך אָבשרעקען אַוועקצונעהמען דעם אַנדערנס לעבען אָדער אייגענטהום, אָהן אַ דין און אָהן אַ דיין? אונזערע גענאָסען שרעקען זיך ניט אָב, ניט פאַר אַטענטאַטען, און ניט פאַר אינדיווידועלע עקספּראָפּריאציע — זאָלאַנג עס האַנדעלט זיך אום אַ הייליגען צוועק. אין געצעהלטע פעלע גיט זיי דיא וועלט קרעדיט דערפאַר; דען עס שיינט אַז דער הייליגער צוועק בערעכטיגט טאַקי דאָך אַלע מיטלען — וואָלטען מיר לכל הפּחות זיין זיכער, אַז עס העלפט דעם הייליגען צוועק, אַז דיעזע מעטאָדע איז דיא בעסטע!

דאָס וואָרט רעוואָלוציע האָט פאַר אונז ראַדיקאַלען זעהר אַ צוציהענדען קלאַנג: דיא רעוואָלוציאָנערע מעטאָדע האָט אונז בעצויבערט. רעוואָלוציע קלינגט אונז אַלץ איינס וויא פּראָגרעס. אַ רעוואָלוציע וועקט אויף דיא מוחות און טרייבט פאַרנאַנדער דעם גרינעם שימעל, וואָס דער שטילשטאַנד שפּרייט אויס אויף דיא אָבערפלעכע פון רוהיגער אָרדנונג. פּראָגרעסיווע מענשען זיינען דאַרום מקבל באהבה יעדע בעוועגונג, וועלכע פערשפּרעכט ארויסצורופען טיעפע ענדערונגען אין געזעלשאַפטליכען לעבען. דיא רעוואָלוציאָנערע טוער, דיא אמת׳ע העלדען, וועלכע זיינען מקריב זייער לעבען פאַר דעם גליק פון דער מענשהייט, זיינען פון אונז אַלעמען בעזאָנדערס געאַכט און געליעבט. יאָ, דיא גאַנצע וועלט, און צו אַלע צייטען, איז געוועזן גרייט אָבצוגעבען כבוד דעם טאַפּפערען העלד, וועלכער אָפּפערט זיין לעבען פאַר דיא טובה פון כלל. נור דער קאָנסערוואַטיווער המון, אין זיין אונוויסענהייט און

פּראַסטקייט, שטעלט דעם העלד דיא בעדינגונג — ער זאָל זיין ערפאָלגרייך...

מיר זינגען לויב־געזענג נאָך מיט פיעל מעהר בעהארציגקייט צו דיא ניט־ערפאָלגרייכע, צו דיא געפאַלענע העלדען. מיר ווייסען צו שעצען דיא טרעגער פון דיא רעוואָלוציאָנערע געדאַנקען און דיא אויספיהרער פון דיא אמת־רעוואָלוציאָנערע טהאַטען, אלס דיא פיהרער פון פּראָגרעס, אלס דיא וואָהלטהעטער פון דער מענשהייט, אלס „דאָס זאַלץ פון דער ערד". דיא רעוואָלוציע אלזאָ, אלס א שם הכולל, האָט זיכער ניט נויטיג צו ענטשולדיגען זיך פאַר אונז; אָבער — מיר דאַרפען ניט פערגעסען ערשטענס, אז רעוואָלוציע מיינט ניט דוקא בלוט פערגיסונג, און דער ביקס און שווערד זיינען ניט אימער דיא כלי זיין, וועלכע זיא געברויכט אין איהר מלחמה. צווייטענס, ניט אלעס וואָס מען רופט אָן רעוואָלוציע פערדיענט דעם נאָמען. און דריטענס, כדי צו קענען אָבשאַצען דעם ווערטה פון דער רעוואָלוציאָנערער מעטהאָדע פאַר אזעלכע וועלט־אומפּאַסענדע אידעאַלען וויא אַנאַרכיזמוס, און סאָציאַליזמוס בכלל, מוז מען אימער געדיינקען דעם גרויסען חלוק אין דיא קאַמפּפס־בעדינגונגען פון א פּאָליטישע, ביז א סאָציאַלע רעוואָלוציע.

עס איז דאָ ניטאָ וואָס צו רעדען וועגען אזעלכע בלוטלאָזע „רעוואָלוציעס" וויא דיא, וועלכע א ספּענסערישער „רעוואָלוציאָנער" שטעלט זיך פאָר, אויף דיא יסודות פון דיא געזעצע פון קראַפט און שטאָף. דיא וועלט ענדערונגען, וועלכע דריקען זיך אויס אין דיא כחות פון אינטעגראַציע און דיסאינטעגראַציע; דיא אורשפּרינגליכע טענדענצען פון אינדיווידואַליזאַציע און סאָציאַליזאַציע, וועלכע הויבען זיך אָן פון דיא שטערען אין הימעל, בעווייזען זיך שוין אין דער אמעבא, און ארבייטען אויס זייערע „רעוואָלוציעס" אין דיא היינטיגע פאָרמען פון סאָציאַלען לעבען — מעגען זיך זיין פילאָזאָפיש גאַנץ אינטערעסאַנט. (אויף שפּאַס וואָלט איך דיזע געלעהרטע, וועלכע קוקען אויף אונזער לעבען דורך דיא גלעזער פון טעלעסקאָפּ און מיקראָסקאָפּ, אָנגערופען „אסטראָנאָמישע רעוואָלוציאָנערן".) ניט זיי האָב איך אין זינען, ווען איך רייד וועגען רעוואָלוציעס אָהן בלוטפערגיסונג. איך נעהם אפילו אין דעם חשבון ניט אריין דיא „רעוואָלוציאָנערן" - דעטערמיניסטען, וועלכע פערלאָזען זיך רוהיג אויף דיא אונבעדינגטע רעוואָלוציע וואָס דיא כחות („אייזערנע געזעצע" אָדער „טענדענצען") פון דיא פּראָדוקציאָנס־פאָרמען מוזען ברייננגען אין דער געזעלשאפט, אָהן אונזער מיט־

ווירקונג און זאָגאר געגען אונזער ווילען — אַלע אַזעלכע רעוואָלוציעס דאַרפען ניט נור קיין ביקס און קיין שווערד ניט, אַפילו דיא פען און דיא פּלאַטפאָרמע זיינען פאַר זיי איבעריגע זאַכען. אַזעלכע „רעוואָלוציעס“ קענען אין אונז אַרויסרופען אַ חשק, ענטהוזיאַסטיש — איינצושלאָפען אויף אַ פּאָר טויזענד יאָהר, און דאַן אַ בליק טהאָן ריקווערטס . . .

איך האָב אין אויג געזעלשאַפטליכע טהעטיגקייטען, פאַר וועלכע מען מוז אָפטמאָל דורכמאַכען גאַנץ שווערע קעמפּפע, פאַר וועלכע מען מוז פיהרען שטענדיגע מלחמות מיט דער היינטיגער געזעלשאַפט, אָהן פייער־וואַפען; וועלכע ברייִנגען ווירקליכע עקאָנאָמיש־פּאָליטישע רעוואָלוציעס, ניט פערגיסענדיג איין טראָפּען בלוט — וויא צום ביישפּיעל, דיא קאָאָפּעראַטיווע בעוועגונג, אויפ׳ן עקאָנאָמישען פעלד, וועלכע פערשפּרייט זיך אַלץ ברייטער אין ענגלאַנד, פראַנקרייך, בעלגיען און אַנדערע לענדער; דיא אַנטי־מיליטערישע בעוועגונג, פאַר וועלכע אונזערע גענאָסען זיינען טהעטיג אין פראַנקרייך; דיא אַלגעמיינע פריעדען בעוועגונג, מיט וועלכע אויפריכטיגע אידעאַליסטען גיבען זיך אָב; דיא בעוועגונג פאַר דיא פרייהייטליכע ערציהונג פון יונגען דור; דיא בעוועגונג פאַר גלייכבערעכטיגונג פון פרויען, אין געשלעכטליכע און אַנדערע בעציהונגען (ניט דוקא וואולגארנע „פרייע ליעבע“), וויא אויך צעהנדליגע אַנדערע עטהישע און קולטור בעוועגונגען, וועלכע העלפען מאַכען ווירקליכע רעוואָלוציעס (ניט קיין „אַסטראָנאָמישע“) אין אונזער געזעלשאַפטליכען לעבען. דיא מאַטעריאַליסטישע אַזוי גוט וויא דיא אידעאַלאָגישע בעוועגונגען, (דיא קאָאָפּעראַטיווע פעראיינען קאָנטראָלירען אין איינציגע לענדער היבשע סומען מיטלען, און מאַכען אַ שטיקעל רושם אויף דעם קאַפּיטאַליסטישען פּראָפיט סיסטעם,) האָבען אין זייער דיענסט אַ מאַסע געטרייע ארבייטער, וועלכע רעוואָלוציאָנירען דיא געזעלשאַפט אָהן באָמבאַסטישע קלאַפּעריי, אָהן פייערווערק, געוואַלטען און פערגוואַלטיגונגען. פאַר דעם באַמבענוואַרפער זיינען אַלע אַזעלכע טהעטיגקייטען צו לאַנגזאַם — זיי זיינען אָבער מחמת דעם ניט ווייניגער רעוואָלוציאָנער. אדרבא, בעטראַכטענדיג דיא זאַך פון א טיעפערן שטאַנדפּונקט, מוז מען צוגעבען, אַז זיי זיינען אַ סך מעהר רעוואָלוציאָנער וויא דיא זאָגענאַנטע „פּראָפּאַגאַנדאַ דער טהאַט“. יעדענפאלס זיינען דיא דאָזיגע אַלע טהעטיגקייטען איינגעשלאָסען, און פערנעהמען א וויכטיגען פּלאַץ אין דיא שטענדיגע רעוואָלוציאָנערע געהרונג, וועלכע הערט

קיינמאָל ניט אויף צו ווירקען אין אַ לעבעדיגע פּראָגרעסיווע געזעלשאַפט.

דער בלוטיגער קאַמפּף, דיא געשלעג וואָס מען רופט רעוואָלוציע, שפּרינגט פון הוילער הויט קיין מאָל ניט אַרויס. אויף וויפיעל מיר קענען לערנען פון היסטאָריע, זיינען מיר איבערצייגט, אַז אַזאַ בלוטיגע געשלעג מוז פאָרקומען צווישען דיא אָבגעלעבטע און דיא נייע געזעלשאַפטס־פאָרמע — זיא איז אָבער ניט מעהר וויא איין מעכטיגער, לעצטער קאַמפּף פון אַ גאַנצע רייהע פון קעמפּפע, וועלכע האָבען לאַנגזאַם און זיכער געענדערט דעם אינהאַלט פון לעבען. דיזע לאַנגזאַמע ענטוויקלונגס־קעמפּפע זיינען, פון שטאַנדפּונקט פון סאָציאַלע עוואָלוציע, דיא וויכטיגסטע רעוואָלוציעס. אויף דיזע קעמפּפע מוז מען מעהר אַרבייט אַוועקלעגען, זיי מוזען נויטיגער אַרויסגערופען ווערען, איידער דער לעצטער רעוואָלוציאָנערער קאַמפּף, וויל ער הייננט אָב פון זיי, ניט זיי פון איהם. מיר טאָרען אַלזאָ קיין טעות ניט האָבען און בעגרענצען אונזער בעגריף פון רעוואָלוציע נור צו דיא געפעכטעריי אויף דיא באַריקאַדען. זינגענדיג שירים נור צו דיא באַריקאַדען־שלאַכטען, פערנאַכלעסיגען מיר דאַדורך דיא „פריעדליך־רעוואָלוציאָנערע“ אַרבייט פון אַ גאַנץ יאָהר; און אָבלאָזענדיג דיא דאָזיגע וויכטיגערע אַרבייט, האַלטען מיר דערמיט אָב דאָס אָנקומען פון דיא לעצטע, ענטשיידענדע שלאַכט גופא. רעוואָלוציאָנער אויף אַן אמת איז דיא פאַרטיי, וועלכע ענדערט דיא מיינונגען און רופט אַרויס פּראָגרעסיוו־געזעלשאַפטליכע טהעטיגקייטען ביי דיא מענשען, ניט דיא וועלכע שרייט רעוואָלוציע און פּרעדיגט בלויז אויפשטאַנד, און בעוועגט עטליכע פערצווייפעלטע בייצוטראָגען, פאַר דער צייט, זייער חלק שיסעריי, אויף וועלכע זיי קענען זיך ניט דערוואַרטען. לײדער אָבער שטאַמען אונזערע רעוואָלוציאָנערע בעגריפע און טראַדיציעס פון אַ פעריאָדע, ווען דער מיטעל פון „בלוט לאָזען“ האָט זיך גערעכענט פאַר דיא ערסטע און בעסטע רפואה צו אַלע קראַנקהייטען...

אַם וויינינסטען רעוואָלוציאָנער פון אַלע מעטהאָדען וויא צו ווירקען פאַר סאָציאַלע אומענדערונגען, איז דיא זאָגענאַנטע „רעוואָלוציאָנערע“ טאַקטיק פון דיא פּראָפּאַגאַנדא דער טהאַט'ניקעס, וועלכע רופען אָן זאָגאַר דעם טעראָריסטישען אַטענטאַט מיט דעם פיעל מיסברויכטען נאָמען פון רעוואָלוציע. דער אַטענטאַט ענדערט אויף קיין האָר ניט דעם געזעלשאַפטליכען לעבען. ער האָט, אויסער אין רוסלאַנד, אַפילו קיין פּאָליטישע ענדערונג אין ערגעץ ניט גע־

מאכט. ער האָט ניט ארויסגערופען אין לעבען אפילו דעם קלענסטען ווינטעלע וואָס זאָל בלאָזען אין דיא ריכטונג פון אנארכיסטישען אידעאַל — און דאָך מיינען א טהייל אנארכיסטען, אז דער אינדי־ווידועלער אטענטאט איז דיא ריכטיגסטע מעטהאָדע צו שאפען אינדיווידועלע פרייהייט !

„דער אטענטאט מאכט פראָפּאגאנדא“, טענה'ן אנארכיסטישע פערטהיידיגער פון דיזער מעטהאָדע: עס האָט בעקאַנט געמאכט דעם נאָמען פון אנארכיזמוס, מיינען דיא געגנאָסען. אָבער ערסטענס, איז פּראָפּאגאנדא אליין דאָך ניט דיא „רעוואָלוציע“, וועלכע זיי בעד־שטרעבען — דער אטענטאט, אלזאָ, איז אין זייער זינען דאָך ניט מעהר ווייא א מעטהאָדע פון פּראָפּאגאנדא פון רעוואָלוציע, ניט דיא רעוואָלוציע גופא. און צווייטענס, האָט עס געמאכט פּראָפּאגאנדא ? דער נאָמען פון אנארכיזמוס איז בעקאַנט געוואָרען אין דער גאַנצער וועלט — אלס א לעהרע פון וואָס? אלס א לעהרע פון וואהנזינן און קרימינאַל טהאטען! דער נאָמען אנארכיסט איז געוואָרען א שימפּף־וואָרט ביי דיא גרעסטע טהיילען פון דיא בעפעלקערונג פון יעדער לאַנד. אַן אנארכיסט, סיידען ער איז פּאָרזיכטיג צו בעהאלטען דעם פאקט, אז ער איז אזעלכער, האָט פערלאָרען יעדע מעגליכקייט צו בעאיינפלוסען דיא געדאַנקען פון זיינע מיט־מענשען. שעהנע פּראָ־פּאגאנדא פאר דיא אנארכיסטישע פּרינציפּען מאכען אָט דיא „רע־וואָלוציאָנערע“ אטענטאטען !

עס איז פּשוט א חילול השם, א פערשוועכונג פון נאָמען רע־וואָלוציע, אָנצורופען אזא טאקטיק רעוואָלוציאָנער; און עס איז א מיסברויכונג פון ווערטער, צו בעצייכנען אזעלכע טהעטיגקייט מיט'ן נאָמען מעטאָדע. אליין דער פאקט וואָס אונזערע רעוואָלוציאָנערע וואָרטפיהרער בענוגענען זיך אלע מאָל לאחר המעשה מיט געבען בלויז „פּסיכאָלאָגישע“ ערקלעהרונגען פאר אזעלכע טהאטען, אָדער העכסטענס לוי־וואַרימע פערטהיידיגונגען, אָבער קיינמאָל ניט קיין דייטליכע רעקאָמענדאציעס, וויא עס וואָלט פאסען פאר רעוואָ־לוציאָנערע גענעראַלען, צו געהען אטאקירען אויף אלע פראָנטען — דער פאקט אליין רעדט מעהר וויא דיקע ביכער געגען דיא צוועק־מעסיגקייט, ניצליכקייט און זאָגאר געגען דיא מעגליכקייט ערנסט צו בעטראכטען אזעלכע טהאטען אלס קאמפּפס־מיטלען פאר'ן אנארכיזמוס, אָדער איבערהויפּט אלס א מעטאָדע פון סאָציאלע רע־וואָלוציעס. מאכען דיא סאָציאלע רעוואָלוציע פער אטענטאטען — קען נאָך געבען א גרעסערער אונזינן וויא דאָס? ליידער זיינען

פאַראַן היץ־קעפּ געגוג, וועלכע וואָלטען זיך ניט אָבגעשראָקען אַפילו פאַר אַזאַ „טאַקטיק“ אויך ניט, כאָטשע דאָס וואָלט געמיינט „טאַבולאַ ראַזאַ“ צו מאַכען, צום וועניגסטען פון 50 פּראָצענט פון דיא בעפעלקערונג! און דיזע מענשען מיינען נאָך אַז זיי זיינען אַנאַרכיסטען; נאָך מעהר — דיא איינציגע, הייליגע, רעוואָלוציאָנערע, אַנאַרכיסטען!

וויא איבערצייגט מיר זאָלען ניט זיין, אַז דיא היינטיגע געזעלשאַפט איז דורך און דורך פערדאָרבען, און מוז מיט אַלע מיטלען איבערגעאַנדערסט ווערן, מוזען מיר אָבער איינזעהן, אַז דיא האָפנונג אויף אַ בעסערע צוקונפט קענען מיר דאָך ניט אָנלעגען אַנדערסוואו, וויא אויף דיא היינטיגע געזעלשאַפט גופא. דאָס הייסט, דיא סאַמע דורך־און־דורך פערדאָרבענע געזעלשאַפט מוז געזונד ווערן, ניט אָבגעמעקט ווערן פון דיא אָבערפלעכע פון דער ערד. מיר קענען ניט וועלען אויסראָטען אַלעמען, וויא דער רבש“ע מיט זיין מבול, און לאָזען נור עטליכע אַנאַרכיסטישע פּאָר־פאָלק, וועלכע זאָלען וויא נח ע“ה בעפעלקערן דיא וועלט מיט גאָלע אַנאַרכיסטען. אונזער בעוועגונג מוז בילדען און ענטוויקלען, ניט אַלעס פערניכטען. מיר זוכען צו רעפאָרמירען דיא געזעלשאַפט, אָבער אַלס אמת׳ע רעוואָלוציאָנערען, שטעלען מיר זיך ניט אָב ביי דיא ערסטע בעסטע רעפאָרמע, וועלכע שטעלט צופריעדען דיא מאַיאָריטעט, נור מיר ארבייטען וויי טער, און בילדען און ענטוויקלען ביז וואַנען אונזער גאַנצער אידעאַל וועט מקוים ווערען. און עבען פאַר אַזעלכע וויי טגעהענדע רעוואָלוציעס זיינען דיא בעדינגונגען פון קאַמפּף גאַנץ אַנדערע, וויא פאַר רעפאָרם־לאַטעס איינערזייטס, און וויא פאַר פּאָליטישע רעוואָלוציעס, אין ענגען זינן פון וואָרט, אַנדערזייטס.

דער קאַמפּף פאַר פּאָליטישע פרייהייט, אין אַזאַ לאַנד וויא רוסלאַנד, (נאָך איינע צו איהר אין איירָאָפּא איז טערקיי) איז אַ קאַמפּף געגען אַ פיינד, וועלכער בעשטעהט פון אַ קליין הייפעל טיראַנען, ביים רודער פון אַ דעספּאָטישער אָרגאַניזאַציע. דיא מעטאָדע פון קאַמפּף איז דאָרט אַ דירעקטע; איין פראָנט נור איז דאָרט דאָ צו אַטאַקירען: דיא דעספּאָטישע הערשער־קליקע. דיזאָרגאַנירען דיא באַנדע, אַרויפוואַרפען אויף איהר אַ טויט־שרעק, איז דער ריכטיגער אנפאנג פון איהר סוף; דען ווען דיא דעספּאָטיע ווערט דיזאָרגאַניזירט, ווערט מעגליך פאַרן פאָלק אַרויסצוטרעטען געגען איהר אין אַן אָפענעם אויפשטאַנד, און מאַכען פון איהר

„תחת חרב“. דיא באַמבע וואָס האָט אוועקגעלייגט פלעהווע׳ן, האָט איינגענומען פאַר דער רוסישער רעוואָלוציע דיא ערסטע וואַנט פון דיא מורא׳דיגע פעסטונג פון דער דעספּאָטיע. געגען דיא זעלבסטהערשונג, וועלכע דערלאָזט ניט קיין פרידליכע פּראָגרעסיווע בעוועגונג, וועלכע דערלאָזט ניט קיין פרייען אויסדרוק פון מיי־נונגען, איז דער טעראָר דער איינציג מעגליכער מיטעל פון קאַמפּף — און אַ ווירקזאַמער מיטעל דערצו. אין רוסלאַנד איז דער אָרגאַ־ניזירטער, בערעכענטער און צייטמעסיגער טעראָר, דער וויכ־טיגסטער מיטעל, צום וויינינגסטען אין דיא ערסטע פּאַזען פון איהר רעוואָלוציע. דען אַזוי באַלד וויא דיא דעספּאָטיע וועט אָבגע־שאַפט ווערען, און דער קאַמפּף פאַר דיא „סאָציאַליזאַציע פון דער ערד“ וועט זיך אנפאַנגען אין ערנסט, וועט דיא באָמבע פערלירען איהר רעוואָלוציאָנערע וויכטיגקייט, און דיא פּלאַטפאָרמע פון דער דומאַ, מיט דיא באַריקאַדען פון גאַס, וועלען דאַן פערנעהמען איהר פּלאַץ. פאַר פּאָליטישע פרייהייט געגען טיראַן, איז דיא באָמבע דער איינציגער און בעסטער מיטעל אָנצופאַנגען דיא רעוואָלוציע; פאַר איינינע, בעשטימטע סאָציאַלע פּאָדערונגען, פאַר וועלכע דאָס פּאָלק איז שוין רייף געוואָרען — דיא פּלאַטפאָרמע און דיא באַ־ריקאַדע; פאַר דיא אַלגעמיינע סאָציאַלע רעוואָלוציע — דיא פּלאַט־פאָרמע און דיא פריעדליכע טהעטיגקייטען, וועלכע ענדערן דעם געזעלשאַפטליכען לעבען אין אַלע זיינע ערשיינונגען.

פאַר אַ סאָציאַלע רעוואָלוציע, אָדער ריכטיגער צו זאָגען, פאַר אַ סאָציאַליסטישע, (ד. ה. אַלס אַ שם הכולל וואָס שליסט אויך איין דעם אַנאַרכיזמוס), מיט איין וואָרט: פאַר אַן איבערבויאונג פון אַלע געזעלשאַפטליכע אינסטיטוציעס, און בפרט פאַר אַן איבערבויאונג אויפן יסוד פון דיא אַנאַרכיסטישע פּרינציפּען — איז ניט נור דער קאָנספּיראַטיווער טעראָר, נור אַפילו דיא אָפענע באַריקאַדען־שלאַכט, איינער פון דיא לעצטע מיטלען אין קאַמפּף. דאָס פּאָלק מוז זיין רייף־איבעררייף אָנצונעהמען דיא ענדערונג וואָס אַ בלוטיגער קאַמפּף קען איהם געבען, זאָנסט וועט ער זיך ניט אויפהויבען אין זיין גרויסער מאַכט — און דאָס פּאָלק קען זיך קיין מאָל ניט אויפהויבען צו ענדערן אַלע געזעלשאַפטליכע אינסטיטוציעס אויף אַמאָל, ווייל ער קען קיינמאָל ניט זיין רייף פאַר אַלעם מיט אַמאָל. דער געוואַלטיגער פּאָלקס אויפשטאַנד איז אימער דער לעצטער אַקט פון דער רעוואָלוציאָנעדער דראַמאַ: דיא „דראַמאַטי־שע ענטוויקלונג“ פאַרנעהמט דיא לענגסטע און דיא וויכטיגסטע

אקטען. און וואס מעהר ענטוויקלונג, אלץ וועניגער פולווער — אלץ מעהר בעגרענצט ווערט דער צאהל פון פיינד, וועמען מען קען ניט אבשאפען אהן א בלוטיגען קאמפף.

ווער איז היינט דער פיינד פון אנארכיסטישען אידעאל? כמעט אלע אונזערע מיטבירגער! אויב אז יא קעמפפען מיט טערראריסטישע מיטלען, מוזען מיר קעמפפען געגען דיא גאנצע היינטיגע געזעלשאפט, וועלכע בעגרייפט ניט דיא איצטיגע פעהלערן, וועלכע אבער קען און וועט זיך ענטוויקלען, ווען דיא מענשען וועלען איינזעהען (אי דורך מאטעריאליסטישע, אי דורך אידעאלאגישע סבות) דיא מעלות פון אונזערע אידעען. קענען מיר דען מלחמה האלטען מיט געוואלט, מיט געוועהר אין דיא הענד, געגען געזעלשאפטליכע בניינים, און געגען דעם רוב מענשען, וועלכע זיינען איינגעגלויבט, אז אהן דיא דאזיגע בניינים קען מען ניט אויסקומען? וועמען זאלען מיר אטאקירען? די „קאפיטענער פון אינדוסטריע“, די מאכטהאבער? — ווער קען זיי איבערצעהלען? וואקסען זיי ניט ארויס טאג־טעגליך נייע פון דיא גרויסע מאסע, וועלכע הייסט די מיטעל־קלאסע? און קנאפ מאכט־זוכער, אויב ניט מאכט־האבער, קען מען געפינען אין דיא „הייליגע“ ארבייטער קלאסע גופא? וואלטען אונזערע „רעוואלוציאנערען“, וועלכע רעדען תמיד אים נאמען פון דער ארבייטער קלאסע, כאטש געזעהען, אז זי אליין זאל לכל הפחות פערשטעהען און איינשטימען מיט זייערע אידעאלען, איידער זיי געהען איבערקעהרען א וועלט!

א סאציאלע רעוואלוציע איז ניט איין רעוואלוציע: זיא איז הונדערטע רעוואלוציעס, אויף הונדערטע פעלדער פון דיא געזעלשאפטליכע טהעטיגקייטען. הונדערטע פראנטען זיינען דא צו אטאקירען — דיא קאפיטאליסטישע הערשער ניט וועניגער און ניט מעהרער, ווי דיא אונוויסענהייט פון דיא מאסען; ובתוכם טאקי אטאקירען דיא אייגענע פערדארבענהייטען גופא... די „באמבען־געגנאסען“ וויזען אלץ אן אויף רוסלאנד: „אט זעהט, טענה'ן זיי, ווי טעראר קען ארויסרופען א רעוואלוציע! שטיל און פינסטער איז געווען אין רוסלאנד, ביז איין אטענטאט נאך דעם אנדערן האט אויפגעמונטערט דעם פאלק, און אלעס קאכט איצט דארטען וויא אין א קעסעל!“ און זיי ווארפען דארט באמבעס, היינטיגען טאג, ווען דיא רעאקציע בושעוועט מיט די לעצטע כוחות און עס איז נאך קיין סימן ניטא פון די עלעמענטארסטע פרייהייט, כדי איינצופיהרען די פרייהייט פון אנארכיסטישען אידעאל! און זיי לערנען א קל־וחומר, אז וויבאלד

עס האָט דאָרטען ארויסגערופען אַ רעוואָלוציע, טאָ פאַר וואס זאָל דיעזעלבע מעטהאָדע ניט ארויסרופען אַן אנארכיסטישע רעוואָלוציע אין אלע לענדער ? — אזוי וויא דיא באָמבע וואָלט געמאכט דעם פאָלק רעוואָלוציאָנער ! אזוי וויא רוסלאנד האָט ניט געשמאכטעט נאָך דיא עלעמענטארע פרייהייט איידער פלעהווע איז געהרג'עט געוואָרען ! אלע קלאסען און שיכטען פון דעם רוסישען פאָלק און פעלקערשאפטען זיינען דאָרט אייניג, צום וועניגסטען אין פונקט פון פּאָליטישע פרייהייט. די ארבייטער ווי די בויערן, די קליין ווי דיא גרויס בורזשואזיע, דיא פראָפעסיאָנעלע ווי דיא לאנד-בעזיצער, ווילען אלע איין זאך — פרייהייט. אויך די פאָדערונג פאַר די סאָציאַליזאציע פון דער ערד איז דאָרט אַ פראַגע פון טוידט און לעבען פאַר דיא גרעסטע מאַיאָריטעט פון דיא בעפעלקערונג; און לויט דיא דאָרטיגע אומשטענדען, מוז אזא שארף אויסגעשפּראָכענער פונקט ארויסרופען אַ קאמפף, און מוז געווינען. אין רוסלאנד, אלזאָ, קעמפּפען אלע קלאסען פון דער געזעלשאַפט פאַר איין בעשטימטע זאך, און דיא גרעסטע מאַיאָריטעט פון פאָלק פאַר נאָך איין בעשטימטע זאך — וועהרענד אונזער הייפעל רעוואָלוציאָנערען רעדען פון קעמפפען פאַר הונדערטער זאכען מיט אַ מאָל, אויף הונדערטער בעזונדערע פעלדער, דורך אַ פערניכטענדע טאַקטיק, געגען אלע קלאסען פון דער געזעלשאַפט, אָהן דיא מיטווירקונג אפילו פון פּראָלעטאריאַט : איינזאַם און אַליין געגען אַלעמען !

אַן אונמעגליכע אַרבייט און אַ פאַלשע מעטהאָדע, גענאָסען רעוואָלוציאָנערען ! אַלס אַ מעטהאָדע פון דיא סאָציאַלע רעוואָלוציע איז דער טעררא‍ָר אַן אונזינן ; אַלס אַ מעטהאָדע פון פּראָפּאַגאַנדאַ, אין לענדער וואו פרייע פּרעסע איז מעהר אָדער וועניגער געזיכערט, איז עס פּשוט אַ פערברעכען. קיין סאָציאַלע רעוואָלוציע קען מען דורך אַטענטאַטען ניט מאַכען, קיין פּראָפּאַגאַנדאַ טאָר מען מיט אַזעלכע מיטלען ניט מאַכען, איינפאַך פון אַ מאָראַלען גרונד, אַ חוץ דעם וואָס פּראַקטיש שאַדעט עס אַ סך מעהר וויפיעל עס ברייגנט נוצען. אונטער געוויסע אומשטענדען קען אַמאָל אַן אַטענטאט אויף אַ בעוואוסטען טיראַן. האָבען אַן אָפענעם זינן, אפילו אין דיא זאָגענאַנטע פרייע לענדער אויך ; ספּעציעל ווען עס טראָגט דעם כאַראַקטער פון ראַכע פאַר אַ געוויסע פערגוואַלטיגונג פון דיא מענשליכע רעכטע, אין בעקאַנטע פעלע. אָבער אויך דאַן מוז מען זיך רעכענען מיט דיא ווירקונג וואָס אַזא טהאַט

וועט האָבען אויף דיא עפּענטליכע מיינונג, אויב עס וועט ניט שאַ־
דען אונזער בעוועגונג. דען אויב דער צוועק איז אַזוי טהייער, אַז
ער קען בערעכטיגען אַזעלכע מיטלען, דאַרף ער אויך זיין אזוי
טהייער, אַז צוליעב איהם זאָל מען זיך קענען אבהאלטען פון
אַזעלכע מיטלען.

[illegible] Daughter [illegible]
March 1908 AUG 1 1954

3.

דיא ארבייטער בעוועגונג און דער גענעראל סטרייק.

אין פריעדליכע צייטען — צווישען דיא אקטען, זא צו זאגען — גיבען מיר זיך אב, אדער מיינען זיך אבצוגעבען, מיט דיא ארבייטער בעוועגונג אין דיא טרייד־יוניאנס, און ספעציעל מיט דיא אידעע פון א גענעראל סטרייק. אונזערע צייטונגען זיינען ארבייטער־צייטונגען, וועלכע בעשעפטיגען זיך דאס רוב מיט דיא בעציהונגען פון ארבייטער און באסעס. אונזער פראפאגאנדא ציעלט צו גרייכען וואס מעהר דיא ארבייטער־מאסען, און קען זיך קיינמאל ניט רעכטפערטיגען גענוג פאר דיא כראנישע „גראמבלער", וועלכע זעהען זאגאר אין א „וויסענשאפטליכער" רעדע א שטיק אריסטאקראטיזם, וויבאלד זי איז ניט דורכגעזאפט מיט שוויים־פראזען פון בערויבטען „ארבייטארער". דיא יוניאנס זיינען אן אייביגע טהעמא פאר ליארם מאכען און אנדערע טהעטיגקייט. עס ווערט שטענדיג געפויקט און געטרומייטערט וועגען שטארק ארגאניזירטע יוניאנס, וועגען סטרייק, וועגען א לעבעדיגע בעוועגונג. מיר, ניט ווייניגער וויא אנדערע סאציאליסטישע פארטייען, דערמאנען זיך מיט א זיפץ אן דיא אמאליגע טרייד־יוניאן בעוועגונג, און זינגען דעם „זכרנו את הדגה" פון דיא „אלטע גוטע צייטען" ניט אהן א פייכטקייט אין דיא אויגען. —

דיא בעוועגונג פון דיא ארבייטער קלאסע איז פאר אונז תמיד דיא קאנווע אויף וועלכע מיר מאלען דיא צוקונפט, צייכענענדיג דיא שטריכען פון אונזערע האפנונגען מיט'ן פענזיל פון סטרייק און אויפשטאנד. אונזער שטענדיגער געשריי איז פאר א קאמפפס־לוסטיגע יוניאן־בעוועגונג. שטארקע יוניאנס ווילען מיר, דיא באסעס זאלען ציטערן פאר זיי. און ווען א יוניאן ווערט שטארק, און דיא ארבייטער הויבען אן הנאה צו האבען פון דיא פארגרעסערטע שכירות, און ווערן אויפגעלעגט צו געניסען בשלום דיא פרוכט פון זייער קאמפף, דאן דערשפירען מיר וויא זייער „רעוואלוציאנערע שטימונג" ווערט אבגעשוואכט, און — מיר הויבען אן צו בורענען פאר נייע יוניאנס. צו איין צייט האלטען מיר שטארק פון דער סברה, אז „וואס ערגער איז בעסער": קלענערע שכירות, גרעסערע צרות — אלץ גיכער דיא רעוואלוציע. ווען אבגעלאזטקייט אין דיא טריידס דעמאראליזירט דיא ארבייטער מאסען, און דיא בעוועגונג איז „צום טייפעל", שטייגט ארויף דיא פארקעהרטע סברא, אז „וואס בעסער איז בעסער". דיא ארבייטער דארפען

גערוואָהנט ווערען צו לעבען מענשליך, וועלען זיי גיכער קעמפּפען פאַר נאָך בעסערעס, ביז זיי וועלען אויסקעמפּפען דאָס בעסטע — שטאַאַט־פּראָדוקציאָן שטעלען זיך פאַר דיא סאָציאַלדעמאָקראַטען, דעם פרייען קאָמוניזמוס שטעלען זיך פאַר דיא אנאַרכיסטען.

מיר, און אַזוי אויך דיא סאָציאַל־דעמאָקראַטען, ווילען גע־ברויכען דיא אַרבייטער בעוועגונג פאַר אַנדערע צוועקען, העכערע וויא דיא איינפאַכע חיי־שעה־צוועקען פון אַ גראָשען מעהר שכירות. יענע זוכען אין דיא יוניאָנס וואָוטס און מאַכט פאַר זייער פּאַרטיי; מיר בעטראַכטען זיי אַלס רעוואָלוציאָנערע שולען, וועלכע זאָלען ליפערן גוטע סאָלדאַטען אין דיא מאָרגענדיגע מלחמה. אָבער אַז זיי, אַז מיר זיינען בשתיקה מודה, אַז דיא טרייד אָרגאַניזאַציעס אין עצם אַליין, האָבען ניט קיין רעוואָלוציאָנערע טענדענץ. דיא יוניאָניזירונג פון אַ טרייד ענדערט אין קיין פאַל ניט דעם עצם שייכות פון קאַפּיטאַל און אַרבייט. אדרבא, זייערע שייכות ווערען נאָך מעהר בעפעסטיגט, וואָס מעהר הנחות דיא שטאַרקע יוניאָן פּרעסט אַרויס פון דיא באָסעס. וואָס בעסער עס לעבט זיך דעם אַרבייטער, אַלץ מעהר איז ער גענייגט צו האַנדלען נאָכ'ן פּרינציפּ „לעב און לאָז לעבען" מיט זיין באָס, וועלכער פערזאַמט טאַקי ניט צו לאָזען זיך גוט געהן אויפ'ן רעכנונג פון פּובליקום. אין דיא טריידס וואו דיא אַרבייטער האָבען זיך ערוואָרבען אַ לוין פון פיער, פינף דאָלאַר אַ טאָג, זיינען דיא באָסעס ח"ו ניט פּאַראָרימט געוואָרען; זיי זיינען ניט געצוואונגען אָבצורייסען פון זיך (צו עס שטימט, צו עס שטימט ניט מיט דיא סאָציאַליסטישע עקאָ־נאָמישע טעאָריען), כדי צו בעפרידיגען דיא פאָדערונגען פון דיא אַרבייטער. ווען אַלזאָ דיא אַרבייטער, אין דיא יוניאָנס און דורך דיא יוניאָנס, זאָלען שוין געווינען אַלעס וואָס זיי ערוואַרטען, וועט דער קאַפּיטאַליסטישער פּראָפיט־סיסטעם ניט אָנגערירט ווערען אין דאָס מינדעסטע, און קיין געזעלשאַפטליכע רעוואָלוציע וועט דורך זייער יוניאָן־פּרינציפּ ניט נעהענטער געבראַכט ווערען אויף אַ האָאר. דער ציעל פון יוניאָן איז ניט ווען עס איז איבער־צו־נעהמען דיא פּראָדוקציאָן פון דעם טרייד, וויא עס איז דער ציעל פון דעם פּראָדוקטיווען קאָאָפּעראַטיוו־פעראיין. דער יוניאָן מאַן צושטערט ניט און בויט ניט; ער זוכט נור אויפצוהאַלטען דיא לאַגע וויא זיא איז, אויב זיא איז ניט שלעכט — קען ער כאַפּען אַ פּאָאר גראָשען מעהר, איז מה טוב.

ווען עס קומט אָבער צו מאַכען דעם געברויך פון דיא יוניאָנס

פאר וועלכע מיר האבען געארבייט, דאן געפינען מיר, אז רעדען רעוואלוציע צו ארבייטער וועלכע פערדיענען פיער־פינף דאלאר א טאג, איז אן ארבייט פון „אמרו לאלהים“ — רעדט צו דער וואנט; בעת פארקעהרט, ווען זיי זיינען אויף צרות, זיינען זיי פארטאן נעבאך אין מאכען א לעבען, און קענען זיך ניט אבגעבען מיט אונבעשטימטע רעוואלוציעס פון דער צוקונפט. אין א צייט פון קאמפף פאר וועלכען עס איז יוניאן פרינציפ, קען א רעוואלוציאנערע פראזע נאך ארויסרופען א שטיקעל ענטהוזיאזמוס: קוים אבער איז דער רויך פון מלחמה אוועק, וויל מען מעהר פון אייך ניט הערען און ניט וויסען. א בעסערען ערפאלג האבען דערפאר דיא סאציאל־דעמאקראטען. מיט רעוואלוציעס דרעהען זיי דעם ארבייטער קיינמאל ניט א קאפ, זיי ווילען נור ער זאל זיין „קלאסען־בעוואוסט“. ווען עס געהט איהם גוט אין זיין טרייד, רעדען זיי צו איהם פאליטיקע; געהט עס שלעכט — העלפען זיי איהם ארגאניזירען זיך צו פערבעסערען זיין לאגע אין דער געגענווארט, כדי ווידער אמאל, און טאקי בעת מעשה אויך, צו קענען צו איהם רעדען קלאסען־בעוואוסטע פאליטיקע.

און מען מוז צוגעבען, אז דיא סאציאל־דעמאקראטען זיינען לאגיש אין זייער ארבייט, צי גערעכט, צי ניט גערעכט אין זייער עקאנאמישע פילאזאפיע. דיא געשיכטע דער מענשהייט איז ביי זיי דיא געשיכטע פון עקאנאמישע קלאסען־קעמפפע. (דער פסוק שווייגט אפילו אביסעל צו מכח דעם עקאנאמישען פאקטאר אין אלטערטהום; פון דעם אונטערגאנג פון פרימיטיווען קאמוניזמוס, ביז דעם אויפגאנג פון דער בורזשואזיע אין ענדע פון מיטעלאלטער, זעהט עפעס אפילו דיא געשיכטע ביי זיי אויס וויא א מדבר — נור עס מאכט ניט...) דיא „אמת׳ע“ געשיכטע פאנגט זיך ביי זיי אן מיט דעם פעאדאלען סיסטעם, אין וועלכען דיא עקאנאמישע קרעפטען האבען אויסגעארבייט א בירגער קלאסע; און דיא קלאסע האט געהאט דיא „היסטארישע מיסיאן“ איינצופיהרען דעם קאפיטאליזם. דיא בורזשואזיע האט רעוואלוציאנער געקעמפפט געגען דעם פעאדאליזמוס און האט איהם בייגעקומען. אבער זיא, פון איהר צד, האט נויטווענדיגער ווייזע געמוזט ארויסרופען איהר אייגענעם מלאך־המות — דיא ארבייטער קלאסע. דער גאט פון דער עקאנאמיע, וועלכער זיצט אויבען און קאמאנדעוועט אונטען, האט מזכה געווען דיא ארבייטער קלאסע מיט דיא נייע מיסיאן, איבערצונעהמען דיא מלוכה פון דער בורזשואזיע און איבערגעבען דאס צו די קור־

מענדע דורות, אין דיא פארמע פון א אינדוסטריעלע דעמאקראטיע. ווען דער קאפיטאליזם וועט שוין האבען אבגעטהאן זיין ארבייט פון עקאנאמישע קאנצענטראציע, וועט דער פאליטיש ארגאניזירטער פראלעטאריאט זיין שטארק גענוג צו קענען פערמעסטען זיך אנטקעגען איהם — ענטוועדער מיט א מאיאריטעט אין פארלאמענט אליין, אדער אויך מיט כח און רעוואלוציאנערע גבורה אויפ'ן גאס. מיט דעם נצחון פון פראלעטאריאט וועלען פערשווינדען דיא קלאסען און דער קלאסען־קאמפף, און דיא מענשליכע געשיכטע וועט הפנים, פון דאן אן און ווייטער זיין דיא געשיכטע — פון קעמפפע צווישען סאציאל־דעמאקראטען און אנארכיסטען...

דאס איז, אין גראבע שטריכען, דיא פילאזאפיע פון עקאנאמישען מאטעריאליזם; און דערפון קען מען זעהען, אז אהן דיא ארבייטער קלאסע איז דיא סאציאל־דעמאקראטיע ממש וויא א פיש אהן וואסער. אהן דעם פראלעטאריאט איז ניטא ווער עס זאל טראגען דיא „היסטארישע מיסיאן“ און מאכען דיא סאציאלע רעוואלוציע. אין רוסלאנד, למשל, טענה'ן זיי, אז דיא 90 מיליאן פויערים מוזען אפריהער „פראלעטאריזירט“ ווערען, איידער מען וועט קענען האפען צו פיהרען א סאציאלען קאמפף מיט דער בורזשואזיע, וועלכע דארף דארטען ערסט געבארען ווערען. (א געוויסע חברה נאציאנאל־אידישע סאציאל־דעמאקראטען בענוגענען זיך נאך ניט מיט סתם א פראלעטאריאט, ער מוז אויסוואקסען, זאגען זיי, אויף א ספעציעלען באדען. זיי געפינען, אז פראלעטאריער זיינען ב"ה ביי אונז אידען דא גענוג, און אין קאפיטאליסטען איז טאקי אויך קיין דוחק ניטא; אבער דיא גאולה וועט אלץ ניט קומען, ביז וואנען מיר וועלען ניט האבען אן אייגענע לאנד, וואו דיא „קאפיטאליזאציע און פראלעטאריזאציע“ וועט אנגעהן כדין וכדת מארקסיזם. ערסט דאן וועט דער קלאסענקאמפף זיך קענען ביי אונז פונאנדער שפיעלען, גאר וויא ביי זיי ביניהם אין דייטשלאנד...)

סאציאל־דעמאקראטען לעבען און עקזיסטירען דורכאויס בזכות פראלעטאריאט און ארבייטער קלאסע. זייער אגיטאציע און פראפאגאנדא קען נור אנגעהן צווישען ארבייטער: זיי זיינען גארנישט אויב ניט קיין ארבייטער פארטיי. אבער מיר, אנארכיסטען, פארוואס זאלען מיר אזוי הענגען אויפ'ן האלז פון דער ארבייטער בעוועגונג? האבען מיר ניט קיין אנדער „רעזאן ד'עטר“, קיין אנדער זכות צו עקזיסטירען, א חוץ אלס ארבייטער פארטיי?,

קענען מיר זיך ניט געפינען געגוג ארבייט אין דער אלגעמיין מענש־
ליכער בעוועגונג? גלויבען מיר דען אויך, אז מיט דער לייזונג
פון דיא „ארבייטער פראגע“ וועלען שוין געלייזט ווערען אלע אנ־
דערע מענשליכע פראגען, און דער פראגרעס וועט אוועקגעהן וויא
געשמירט אויפ׳ן גלאטען שאסע פון דער ווייטער, ווייטער צוקונפט?
דיא געשיכטע דער מענשהייט הויבט זיך ביי אונז ניט אן מיט׳ן
פעאדאליזמוס, און וועט זיך ניט ענדיגען מיט׳ן סאציאל־ביוראקרא־
טיזמוס. זיא איז ביי אונז ניט פערשריבען אין עקאנאמישע קלא־
סען־קעמפפע, נור אין מענשליכע ארבייט, אין מענשליכע בע־
שטרעבונגען, אין מענשליכע קעמפפע: ראסען, נאציאנען און
גרופען־קעמפפע; פראגרעסיווע און קאנסערוואטיווע, הערשזיכ־
טיגע און פרייהייטליכע, יחיד און רבים קעמפפע. דעם קאפי־
טאליזמוס איז, נאך אונזער מיינונג, ניט אנגעשריעבען געווארען
פון אויבען צו בעגליקען דיא מענשהייט מיט א רעזשים פון קאנ־
צענטראציע; נור פארקעהרט, מיר געפינען אונזער אויפגאבע אין
קעמפפען געגען דעם. מיר גלויבען ניט, אז אירגענד וועלכע סבה
עליונה האט אנגעטרויט דיא ארבייטער קלאסע מיט דיא אויפגאבע
פון „פערענדיגען“ דיא מענשליכע געשיכטע; און מיר האבען קיין
אורזאכע ניט צו מאכען פון איהר אן „אתה בחרתנו“ פארטיי, און
איבערגעבען צו איהר אליין דיא פערוואלטונג פון אלע געזעלשאפט־
ליכע פונקציאנען. מיר קענען זיך ניט פערלאזען אויף איהר אליין
אויסצוקעמפפען א בעסערע צוקונפט פאר דער געזעלשאפט. מיט
איהר אליין קענען מיר ניט געהן אויף מלחמה געגען דיא פער־
שיעדענע שונאים פון פראגרעס: מיט דיא מאכט פון איהרע קלא־
סען־אינטערעסען אליין קענען מיר ניט זיעגען אין גרויסען קאמפף
פון דער צוקונפט.

לויט דיא לאגיקע פון אונזערע טהעאריען, וואלטען מיר גאר
ניט געוואוסט וואס צו טהאן מיט א קלאסען־זיעג, ווען מיר וואל־
טען אפילו אזא זיעג קענען פועל זיין. דען עס ליעגט ניט אין אונ־
זער אידעאל צו צווינגען דעם בעזיעגטען. ווען על פי נס וואלט
דיא ארבייטער קלאסע, אין איין שעהנעם פריהמארגען, איינגעווי־
ליגט דורכצופיהרען דעם גענעראל סטרייק אין אלע צווייגען פון
דער אינדוסטריע; און לאמיר זיך משער זיין, אז מיר, דיא אר־
בייטער קלאסע, האבען געוואונען א פאלשטענדיגען זיעג — אין
וואס וועט דער זיעג בעשטעהן? מיר וועלען האבען ארויסגעגעבען
אן ערקלעהרונג, אז דער שטאאט איז אבגעשאפט — מיט וואס

אָבער וועט אונזער ערקלעהרונג הינדערן דיא וואָס גלויבען יא אין שטאַאַט, למשל, דיא עטליכע מיליאָן סאָציאַל־דעמאָקראַטען אַליין, ניט צו אָרגאַניזירען וואָס פאַר א שטאַאַט זיי ווילען, און ארויסגעבען אַלערליי דעקרעטען וויא זיי פערשטעהען? לאָמיר זיך פאָרשטעלען, אַז מיר האָבען אָבגעסטרייקט אַ וואָך צייט, און דיא רעדער פון דער געזעלשאַפטליכער אינדוסטריע שטעהען טוידט־שטיל — וועלען דיא קאַפיטאַליסטען קומען און פאַלען צו דיא פיס פון אונזער רעוואָלוציאָנערען קאָמיטעט, פערציהען זיך אַליין דיא פעטלעם אַרום זייערע העלזער און בעטען ביי איהם רחמים ער זאָל צוהאַלטען איין ברעג? אָדער זיי וועלען גיכער בעוואָרענען זיך מיט אַ מאַכט צו היטען זייער אייגענטהום? — מיר וועלען ארויסגעבען אַן ערקלעהרונג, אַז אַלעס געהערט צו אַלעמען, און מיר וועלען זיך נעהמען בעזאָרגען דעם עולם מיט עסען און קליידונג, מיט איין וואָרט: מיר וועלען אָנפאַנגען דיא גרויסע עקספּראָפּריאַציע — אָבער וויא וועלען מיר זיך פערזיכערען, אַז דער אַלטער שטאַאַט זאָל ביים ערסטען שריט אונז ניט מאַכען תחת־חרב? אָדער אַז דער נייער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער שטאַאַט זאָל מיט'ן ביקס אין דער האַנד און אין נאָמען פון דער סאַמע רעוואָלוציע ניט אנקלאָגען אונז אַלס מורדים במלכות פאָלקס־רעגיערונג? וועלען מיר אָרגאַניזירען אַן אַרמעע, און מיט איהר מאַכט פון באָמבע און קאַנאָנע, צווינגען אַלע פּאַרטייען און אַלע געזעלשאַפטליכע גרופּען צו לעבען פריי, אָהן הערשער, ריין אַנאַרכיסטיש?

דער זיעג פון אַ קלאַסע האָט אַ זינען, ווען זיא פערכאַפּט דיא געזעלשאַפטליכע מאַכט, דעם שטאַאַט, און צווינגט מיט איהר איבערמאַכט אַלע אַנדערע קלאַסען צו פאָלגען איהרע געזעצע. דער אַנאַרכיזמוס אָבער, וועלכער וויל ניט און קען ניט וועלען מיט געוואַלד אַריינזעצען ווען עס איז אַפילו אין גן־עדן, קען ניט בויען זיינע רעוואָלוציאָנערע פּלענער אויף דיא מאַכט פון וועלכער עס איז איינציגע קלאַסע, אָדער אַפילו אויף דיא מאַכט פון דער מאַיאָריטעט. היינט וויבאַלד מיר וועלען מיט דיא אַרבייטער קלאַסע אַליין, וויא גרויס און שטאַרק זיא זאָל ניט זיין, קיין אַנאַרכיסטישע רעוואָלוציעס ניט קענען מאַכען, טאָ פאַר וואָס זאָלען מיר שטעמפּלען אונזע גאַנצע בעוועגונג מיט דעם כאַראַקטער פון אַן אַרבייטער בעוועגונג? פאַר וואָס זאָלען מיר אויסלאָזען דיא גרויסע מיטעל־קלאַסע, מיט איהרע טויזענדערליי געזעלשאַפטליכע לעבענספראַגען, און אַלערליי גייסטיגע פּראָבלעמען, אויף וועלכע דער אַנאַרכיזמוס

קען העלפען געבען אַן ענטפער? פאַר וואָס זאָלען מיר בעגרענצען אונזער אינטערעסע אין דיא אַרביימער נור אַלס אַרבייטער, אַלס יוניאָן־לייט, אַלס קעמפפער פאַר העכערע שכירות, און ניט אינטע־רעסירען זיך מיט זיי הויפּטזעכליך אַלס מענשען און מיטגליעדער פון אַ געזעלשאַפט, וועלכע דער אַנאַרכיזמוס האָפט צו העלפען ענט־וויקלען צו אַ העכערע מדרגה? פאַרוואָס זאָלען מיר ניט זוכען צו פערשפּרייטען אונזערע אידעען פון דעצענטראַליזאַציע און לאָקאַלע אויטאָנאָמיע, צווישען דיא פאַרמערס, וועלכע זיינען גיכער מסוגל אָנצונעהמען דעם געדאַנק פון אַ פרייען נאַטור לעבען, וויא דיא שטאָדטישע בעפעלקערונג? דיא מעהרווערטה טהעאָריע איז פאַר זיי אַ פערזיגעלטעס בוך, דיא היסטאָרישע ראָליע פון פּראָלעטאַ־ריאַט קען זיי אין פאה ניט קריכען — אָבער דערפאַר קענען זיי גאַנץ גוט בעגרייפען דעם פּרינציפּ, אַז „דיא ערד געהערט צו דעם וואָס אַרבייט אויף איהר". דיא סאָציאַל־דעמאָקראַטען וויסען ניט וואָס צו טהאָן מיט זיי; זייער קליגסטער איינפאַל איז אויס־צוקאָכען אַלע פאַרמערס אין אַ גרויסען פּראָלעטאַריער־קעסעל, צו־נעהמען ביי זיי דיא ערד, און לאָזען זיי קעמפפען פאַר אַ נאַציאָ־נאַלען שטאַאַט, וועלכער וועט זיי מאַכען פאַר באַנאַנצאַ־פאַרם העגד, צו אַרבייטען טאַקי ביי איהם אַליין, דעם איינציגען אַרבייט־געבער, דעם שטאַאַט! אַ פערשטענדיגע טאַקטיק פון אונזער זייט וואָלט זיי געקענט געווינען פאַר'ן אַנאַרכיזמוס מאַסענווייז. זיי וואָלטען אונז געקענט גיכער פערשטעהן וויא דיא שטאָדטישע אַרבייטער. דער „לייבאָר עקסטשיינז" און קאָאָפּעראַטיווער „מיוטואַליזם" וואָלט געקענט ביי זיי פועל זיין אַ גרעסערע רעוואָלוציע, וויא דער גענעראַל סטרייק אין דיא אינדוסטריעלע צענטערס.

דער אַנאַרכיזמוס וועלכער שטעהט ניט אויפ'ן באָדען פון עקאָ־נאָמישען קלאַסען קאַמפּף — איך רייד דאָ ניט צו יענע אַנאַרכיסטען, וועלכע האָבען זיך נאָך ניט בעפרייט פון מאַרקסיזמוס — דער אַנאַרכיזמוס קען ניט אנפיהרען קיין קלאַסען־אַגיטאַציע און קען ניט מאַכען קיין קלאַסען־רעוואָלוציע, אַזוי גוט וויא ער קען ניט בע־צוועקען קיין קלאַסען־הערשאַפט. דיא אַרבייטער קלאַסע בעטראַכט דער אַנאַרכיסט אַלס אַ געזעלשאַפטליכע קלאַסע, וועלכע לאָזט זיך בערויבען דורך דעם קאַפּיטאַליסטישען שטאַאַט פון דיא נויטהיגע געלעגענהייטען צו קענען מאַכען אַ זעלבסטשטענדיגען לעבען. דעם אַנאַרכיסט'ס אידעאַל איז — אַ צושטאַנד וואו דיא געלעגענהייטען זיינען גלייך פאַר אַלעמען, וואו קיינער איז ניט געצוואונגען צו

פערקויפען זיין קראפט צו אנ'אנדערן, וועלכער מאכט פון איהם פראפיט. דיא פראלעטאריער, ד. ה. דיא וועלכע בעזיצען ניט דיא געלעגענהייטען צו פראפיטירען אין גאנצען פון זייערע אייגענע ארבייט, וועלכע ליידען פון דיא אונגערעכטע פריווילעגיעס וואס דער שטאאט גיט דעם קאפיטאליסט, זיינען גיכער איידער אנדערע געזעלשאפטליכע גרופען פערטיג אנצופיהרען קליינע קעמפפע פאר זייער טעגליכען ברויט. ווען זיי ווערען אויפגעקלערט (גאר ניט דוקא קלאסען-בעוואוסט) און הויבען אן איינצוזעהן דעם מקור פון זייערע צרות, דאן ערוועקט זיך ביי יעדען איינעם פון זיי דער מענש, וועלכער צוזאמען מיט אנדערע מענשען, איז גרייט צו מאכען רעוואלוציעס אין געזעלשאפטליכען לעבען. צו וועקען דעם מענשען אין ארבייטער וויא אין דעם אינטעליגענט, אין ארימען געשעפטס-מאן וויא אין פארמער — איז דיא אויפגאבע פון דער אנארכיסטישער פראפאגאנדא.

דיא ארבייטער בעוועגונג אין דעם זינן פון א בעוועגונג צווישען ארבייטער, איז דעם אנארכיסט ניט וועניגער טהייער, וויא אירגענד אנ'אנדערן סאציאלען רעוואלוציאנער. דער אנארכיסט אבער קען זיא ניט בעטראכטען פאר א קלאסען-בעוועגונג, וועלכע זוכט איבערצונעהמען דיא פיהרונג פון דיא גאנצע געזעלשאפט, וועלכע איז „היסטאריש בעשטימט געווארען צו ערפילען דיא מיסיאן פון איבערבויאונג", און וועלכע וועט צווינגען אלע אנדערע געזעלשאפטליכע גרופען אנצונעהמען איהר דיקטאטור.*) דיא רעוואלוציע וואס דער אנארכיזמוס פרעדיגט איז ניט אויסשליסליך איהר רעוואלוציע: דיא ארבייטער קלאסע אליין קען אזא רעוואלוציע ניט מאכען, און דער פאסיווער גענעראל סטרייק איז נאך ניט אפילו דיא רעוואלוציע וואס זיא קען יא מאכען.

ווען מיר זאלען פערשטעהן אונטער דיא אגיטאציע פאר א גענעראל סטרייק אן אגיטאציע פאר אייניגקייט אין דיא גרויסע ארבייטער מאסען, דאן איז ניטא וואס צו רעדען, אז אזא אייניגקייט קען נור בריינגען נוצען, און קען לייכט געווינען געוויסע בעשטימטע פאדערונגען, וועלכע דיא ענטוויקלונג רופט ארויס אין לעבען. יעדע אגיטאציע שטרעבט צו עררייכען אזא צושטאנד, דען אהן איי-

*) די דיקטאטור פון פראלעטאריאט — באבעף, קארל מארקס און יאהאן מאסט.

ניגקייט צווישען גרויסע טהיילען פון דער געזעלשאפט, קען ניט פארקומען קיין רעוואלוציאנערע ענדערונג. — ווען אבער מיר זאלען בעטראכטען דעם גענעראל סטרייק אלס א מעטהאדע גלייך צו געהן און מאכען דיא סאציאלע רעוואלוציע, דאן מוזען מיר אבגעבען רעכט דיא סאציאלדעמאקראטען, וועלכע בעווייזען גאנץ לאגיש, אז אפילו פאר א רעוואלוציע אין זייער זינן, איז דער גענעראל־סטרייק היינטיגען טאג ניט קיין פראקטישער מיטעל. זיי בעווייזען, אז א סטרייק איז נור מעכטיג דערמיט, וואס ער ריהרט אן דיא הארץ פון קאפיטאל, זיינע פראפיטען. ווען דער סטרייק איז אן אלגעמיינער, ד. ה. אזוי שטארק, אז מען קען איהם ניט ברעכען, מוז קאפיטאל נאכגעבען אלעס מעגליכע, אבי צו קענען ווייטער עקזיסטירען. דיא ארבייטער, הייסט עס, קענען דורך אזא סטרייק געווינען אלעס וואס דיא קאפיטאליסטען קענען בעהויפטען צו פערלירען. א סטרייק אבער, וועלכער האט דעם צוועק צו פערניכטען קאפיטאל גאר אין גאנצען, קען קיינמאל, אלס סטרייק, ניט געווינען, ווייל דער געגנער האט קיינע נוצען ניט איהם נאכצוגעבען. ווען ניט־נאכגעבען מיינט שטארבען און יא־נאכגעבען מיינט אויך שטארבען, וועט ער דאך ניט לאזען זיך רוהיג וויא א טרום אבהאקען דעם קאפ, און אליין אויסגראבען זיך א קבר. דער סטרייק וועט פשוט מוזען ווערען א מלחמה אויף טוידט און אויף לעבען — טא וואס זאל מען זיך דא נאריש מאכען און ארויסרופען א גענעראל־סטרייק אויף א וואך אדער א מאנאט צייט? א מעהר זאל מען בעשטימען א געוויסען טאג ווען אנצופאנגען דיא רעוואלוציע, און נעהמען זיך בויען באריקאדען גלייך אויף אן ארט!

אויב מיר גלויבען ניט, אז דיא ארבייטער מאסען זיינען היינטיגען טאג שטארק גענוג צו קענען מאכען און געווינען דיא גרויסע סאציאלע רעוואלוציע, דאן זיינען דאך דיא סאציאלדעמאקראטען גערעכט, ווען זיי זאגען אז עס איז אן אונזינן צו אגיטירען איצטער פאר א גענעראל סטרייק, וועלכער איז אין גרונד ניט קיין פאסיווער סטרייק, נור מוז דירעקט פיהרען צו אן אקטיווען רעוואלוציאנערען קאמפף. גלויבען מיר וויעדער אז דיא ארבייטער זיינען שוין פערטיג פאר אן אקטיווען רעוואלוציאנערען קאמפף, טא וואס איז דיא פעולה צו קייען ווערטער, וועלכע דריקען ניט אויס וואס מיר מיינען צו זאגען? און דאס איז פאר אונז אנארכיסטען נאך ניט אלעס. א וויכטיגערע פראגע איז — גלויבען מיר, אז דיא ארבייטער מאסען וועלען ווען־עס־איז זיין שטארק גענוג אליין צו קענען מא־

כען און געווינען דיא גרויסע סאָציאַלע רעוואָלוציע ? און גלויבען מיר, אַז אויב זיי זאָלען ווען־עס־איז ווירקליך געווינען אַזאַ מאַכט, וועט דיא רעוואָלוציע וואָס זיי וועלען מאַכען, קענען איינפיהרען פרייהייט אין דער געזעלשאַפט ? אַ רעוואָלוציע וואָס איין קלאַסע געווינט איבער אַלע אַנדערע קלאַסען, מוז זיך בעפעסטיגען מיט אַ דיקטאַטאָרישע און געזעצליכע מאַכט, כדי דער זיעג וואָס זיא האָט געוואונען נאָך אַזוי פיעל מורא'דיגע אנשטריינגונגען, זאָל ניט דערטרונקען ווערען אין דיא בלוט פון דיא קאָנטר־רעוואָלוציעס, וועלכע זיינען זיכער אויפצוטרעטען פון צייט צו צייט. דיא זיעג־רייכע קלאַסע וועט מוזען פערפאַסען אַ קאָנסטיטוציע און בעהאַנד־לען יעדען איינעם וואָס וועט עובר זיין איהרע סטאַטוטען, וויא אַ מורד במלכות — קומט ניט דערפון אַרויס קלאָר, אַז אונזער גענע־ראַל־סטרייק־רעוואָלוציע וועט, **אין בעסטען פאַל**, נור העלפען דיא סאָציאַל־דעמאָקראַטיע אַרויפצוקריכען אויפ'ן ביינקעל פון מאַיאָריטעט־הערשאַפט ?

ניין, דיא סאָציאַלע רעוואָלוציע, אין **אַנאַרכיסטישען** זינן, קען ניט געמאַכט ווערען פון איין קלאַסע, אויף איין פעלד פון מלחמה, אין איין רייהע פון בלוטיגע שלאַכטען, מיט דיא פיזישע מיטלען אַליין פון פולווער און דינאַמיט ! זיא מוז אויסגעקעמפפט ווערען צווישען **אַלע** קלאַסען, אויף **אַלע** פעלדער פון געזעלשאַפט־ליכע טהעטיגקייט, אין פיעלע רייהען פון שלאַכטען, אי פריעדליכע, אי בלוטיגע ; מיט אַלע מיטלען, אי גייסטיגע, אי פיזישע ; אויף דער ביהנע פון דיא **געזעלשאַפטליכע לעבענסטהעטיגקייטען** גופא, ניט אויפ'ן הינטערגרונד פון אירגענד וועלכע קלאַסען־אינ־טערעסען !

דאַרום איז דעם אַנאַרכיסט'ס אויפגאַבע ניט אַרומצוגעהן אַן אַנגעלאָדענער, פערטיג יעדע רגע אויסצושיסען ; ער טאָר ניט שטעהן אויף מעסערס מיט יעדער געזעלשאַפטליכער גרופּע, וועלכע, ניט וויסענדיג בעסער, פיהרט איהר נאַרישען און שעדליכען לעבען אין דיא אויסגעטראָטענע וועגען פון „קאָממאָן פּליים“ און כאַפּ־לאַפּ אַרבייט. זיין אויפגאַבע איז פיעל מעהר אונטערצושטעלען דעם שולטער צום ראָד, אַ קירעווע טהאָן דעם פערד, און געבען אַ מאָל אַ שמיץ אויך ווען נייטהיג, — כדי צו העלפען פיהרען דעם געזעל־שאַפטליכען וואָגען איבער דיא דערנער און שטרויכלונגען וואָס ליעגען אויפ'ן וועג צו זיין ווייטעסטען אידעאַל.

4.

פארלאמענטארע טהעטיגקייט.

איינער פון דיא מיטלען צו מאכען אנארכיסטישע פראפאגאנדא און העלפען ברייננגען דיא נויטיגע רעוואלוציע אין דיא מוחות פון פאלק, האט געדארפט זיין דער פאליטישער קאמפף, אויף וויפיעל מיר קענען זיך אין איהם בעטהייליגען, צו פערשפרייטען אונזערע אידעען מכח דיא ענינים פון כלל און דיא פראגען פון טאג. אננעהמענדיג אז דעם אנארכיסט'ס אויפגאבע איז צו בילדען און אויפקלעהרען דעם עולם, ניט אריינצוהאקען איהם אין קאפ מיט א באמבע דעם ערהאבענעם אידעאל פון לאזען יעדען איינעם לעבען וויא ער וויל, דארף זיין קלאר פאר אלעמען, אז מיר בעגעהען א גרויסען פעהלער דערמיט וואס מיר מאכען ניט קיין נוצען פון דיעזען מיטעל פון פראפאגאנדא. עס פערשטעהט זיך, אז מיר קענען ניט ערווארטען צו קריגען א מאיאריטעט אין פארלאמענט און אויף דעם אופן מאכען דיא סאציאלע רעוואלוציע; עס פערשטעהט זיך אויך, אז דיא פארלאמענטארע ארבייט טאר ניט אוועקנעהמען אונזערע גאנצע כחות, און טאר אונז ניט שטערען פון מיט־צו־ווירקען אין אלע מאסען־קעמפפע פאר פרייהייט און אונאבהייניגקייט. שטרעבען צו קריגען דיא מאכט, סיי פון א מאיאריטעט אין פארלאמענט, סיי פון א זיעגרייכען באריקאדען־שלאכט אויפ'ן פעלד פון קלאסען־קאמפף, איז אי געגען אונזערע פרינציפען, אי אן אונמעגליכע האפנונג. ניט מכח מאיאריטעט, און ניט מכח מאכט האנדעלט זיך דא ביי אונז — אלץ וואס אנארכיסטען דארפען זוכען, איז פערשפרייטען זייערע געדאנקען און סטאראיען זיך איינצופיהרען זיי אין לעבען וויפיעל מעגליך. און פיר דעם צוועק איז דיא פאליטישע טהעטיגקייט איינער פון דיא בעסטע מיטלען, אין פיעלע הינזיכטען; און זיכער מעהר פרינציפיעל וויא דיא נוצלאזע „פראפאגאנדא דער טהאט".

דאך — א מערקווירדיגע זאך! — אין דיא טהעארעטישע פונקטען פון אונזער לעהרע מוזען מיר מודה זיין, אז מיר פערדיענען אפט דעם פארוואורף דאס יעדער אנארכיסט האט זיך אנאנדער אנארכיזמוס; אין דעם פונקט אבער פון פאליטישע טהעטיגקייט

הערט זיך קיין מיינונגס פערשיעדענהייט ביי קיין אנארכיסט ניט, פון וועלכע שאטירונגען ער זאל ניט זיין: מען טאר ניט, און א סוף! עס איז מערקווירדיג איבערהויפט ווען מען בעטראכט דעם פאקט, אז זייט דיא 70־יגער יאהרען, פאריגען י. ה., ווען דער „אינטערנאציאנאל“ האט זיך צושפאלטען אין צווייען, איז דיא סאציאל־דעמאקראטישע פארטיי געוואכסען אומעטום, און דיא אנארכיסטישע פארטיי, אויסער אין א פאאר לענדער (און דארט אויך, ווער ווייס צו זייער אנארכיזמוס דריקט זיך ביי זיי אויס אין עפעס מעהר וויא אין א רעוואלוציאנערען קלאסען־בעוואוסטזיין?) איז פאזיטיוו צוריקגעבליעבען אי אין צאהל, אי אין וויכטיגקייט. דיא טהאטזאכע האט זיך געדארפט יעדען אנארכיסט וואַרפען אין דיא אויגען; יעדער איינער האט זיך געדארפט פרעגען: סטייטש, וויא קומט דאס וואס מיר זיינען געבליעבען אזוי הינטערשטעליג? אונזער אידעע גופא קען דאך אודאי ניט זיין שולדיג אין דעם — האט אונז ניט אונזער לעהרער קראפאטקין פערזיכערט, אז דיא פאלקסמאסען זיינען בטבע אנארכיסטיש? און האבען מיר ניט איבעראל געמאכט דעם גרעסטען טומעל? לאזט זיך ניט דער נאמען אנארכיסט הערען איבער דער גאנצער וועלט? פארוואס זיינען מיר ניט געוואכסען לכל הפחות אזוי גרויס וויא אונזער שטיעף־שוועסטער, דיא סאציאל־דעמאקראטיע? פארוואס געהען פון אונז אוועק דיא מערלינאס און דיא פענטעקאסטס? פארוואס קענען זיך ביי אונז ניט האלטען דיא טהעטיגע נאטורען, סיידען ווען זיי פערטיעפען זיך אין וויסענשאפטליכע פארשונגען, אדער להבדיל, אין גלעזיל?... פארוואס פאלט עס קיינעם ניט איין איבערצוקלעהרען, טאמער איז דאס אונזער טאקטיקע שולדיג אין דעם — די טאקטיקע פון „ניין!“ פון ניט נעהמען קיין אנטהייל אין דיא געזעלשאפטליכע לעבענסְפראגען? א טאקטיק איז דאך ניט קיין הייליגטהום; 30 יאהר האבען מיר זיא געהאלטען און זיא האט אונז אין ערגעץ ניט געבראכט: לאמיר זיך מישב זיין, אפשר איז כדאי פרואווען אנפאנגען מיט גוטען אנשטאט מיט בייזען? אפשר וועט דאס זיין א טובה פאר אונזער אידעאל? — אבער ניין! מען טאר עס גאר ניט דערמאנען. ביי דיא „פרומע“ גענאסען איז דאס א סימן פון אפיקורסות, אדער עפעס ערגער. אנארכיזמוס און פארלאמענטאריזמוס איז ביי זיי פייער און וואסער — וויא קענען זיי געהן צוזאמען?

א מערקווירדיגע איינִיגקייט און א געפעהרליכער טעות! דיא גרינדער פון דער אנארכיסטישער פארטיי, דיא נאבעלע ענטוזיאס־

טען פון „אינטערנאציאנאל"*) האבען איבערטריבען דיא וויכטיגקייט פון דער ארבייטער־בעוועגונג. בעגייסטערט פון סאציאליסטישען אידעאל, אין א פעריאדע פון באריקאדען־קעמפפע, האבען זיי געהאפט און געזעהן אין דיא רעוואלוציאנערע האלטונג פון דיא ארבייטער דעם אנהויב פון סוף פון דיא בורזשואזנע געזעלשאפט.

דיא רעוואלוציאנערע טאקטיק איז איבערגעגאנגען בירושה צו דיא אנארכיסטישע גרופען, וועלכע זיינען עד היום געבליבען טריי צו יענע האפנונגען. וואס מעהר דיא סאציאל־דעמאקראטען געווינען מיט גוטען צווישען דיא ברייטע מאסען, אלץ מעהר פערטיעפען מיר זיך אין־זיך, און האדעווען שטילערהייט דיא האפנונג, אז אט־אט וועלען מיר זיי צייגען וויפיעל מעהר מען קען אויפטאן מיט בייזען, וויפיעל שנעלער מיר וועלען פועל זיין מיט איין ריכטיגען קלאפ, איידער זיי מיט אלע זייערע ערפאלגען אין פארלאמענט. און גנב'עט זיך אריין א מאל דער ווארים פון צווייפעל — וואס איז דאן לייכטער וויא צו שטארקען זיך מיט דיא בעריהמטע ערקלערונג, אז „דיא וויינטרויבען זיינען צו זויער", אז פארלאמענטארע ארבייט איז געגען אונזערע פרינציפען, אז מיר קענען ניט שיקען קיינע רעפרעזענטאנטען, אז מיר טארען ניט מאכען קיינע געזעצע ; מיט איין ווארט : אז מיר טארען ניט אנערקענען דעם שטאאט ? אדער וואס איז נאך אזוי נאהענט ביים האנד וויא דיא בעהויפטונג, אז דיא גאנצע פארלאמענטארע פראפאגאנדא איז ניט ווערטה קיין אויסגעבלאזענע איי ? און מיר ברייגען א ראיה פון דיא סאציאל־דעמאקראטען, וועלכע האבען מיליאנען וואוטערס און אזוי פיעל צעהנדליגע אבגעארדנעטע, און פון דעסטוועגען האבען זיי קיין פראקטישע פערבעסערונג און דיא לאגע פון דיא ארבייטער אין ערגעץ ניט פועל געווען. — דער ווארים ווערט ענטשוויגען און דיא טראדיציע זיעגט. ווער רעדט נאך, ווען עס טרעפט אז סאציאל־דעמאקראטישע ארבייטער ווערען אונגעדולדיג און רייסען זיך אב פון זייער פארטיי

---

*) באקונין און זיינע אנהענגער. די פרודאנישע ברילליאנטע טהעטיגקייט אין דיא פאריזער רעוואלוציע פון 1848, — א סארט קאנוואולסיווע סאציאל־רעפובליקאנישע טהעטיגקייט אין א קאנוואולסיווען מאמענט, וועלכע האט געדויערט קארגע צוויי יאהר, קען אין קיין זינן ניט גערעכענט ווערען אלס אנארכיסטישע פארטיי־ארבייט.

און טרעטען אַריין אין אונזער רעוואָלוציאָנערען לאַגער — דאַן איז דאָך אודאי זיכער, אַז דער פּאַרלאַמענטאַריזמוס טויג אויף כּפּרות, אַז דיא סאָציאַל־דעמאָקראַטישע טאַקטיק איז באַנקראָט.

זאָווייט אָבער האָט דיא האָפנונג אונז גענאַרט. דיא קלעפּ וואָס מיר האָבען געפּרואווט געבען דער בורזשואזנער געזעלשאַפט, האָבען פאַרפעהלט זייער ציעל. נאָך ערגער, זיי זיינען אָבגעשפּרונגען צוריק און האָבען געמאַכט דעם גרעסטען רושם אין אונזערע אייגענע רייהען. דער צווייפעל אין דיא חכמה פון אונזער „לידערס“ וואַקסט אַלץ מעהר, און דיא בערוהיגענדע ערקלערונגען פערלירען זייער ממשות. פון וואַנען איז דאָס געדרונגען, אַז פּאַרלאַמענטאַרע, און בכלל, פּאָליטישע טהעטיגקייט איז געגען דיא פּרינציפּען פון אַנאַרכיזמוס? פאַר וואָס טאָרען מיר ניט שיקען קיין רעפּרעזענטאַנטען צו פּערטרעטען אונזערע אידעען אין אַ פּאַרלאַמענט אָדער אַ קהל־שטיבעל, וואו קהל׳שע ענינים ווערען פערהאַנדעלט? מיר טאָרען קיינע געזעצע ניט מאַכען — און אַטענטאַטען מעגען מיר מאַכען? מיר טאָרען ניט אַנערקענען דעם שטאַאַט — און מאָרד מעגען מיר יאַ אַנערקענען? אויב נעהמען אַ אנטהייל אין פּאָליטישען לעבען און שיקען פּערטרעטער אין פּאַרלאַמענט, אָהן דעם קלענסטען חשבון צו קריגען דאָרט אַ צווינגענדע מאַכט, הייסט אַנערקענען דעם שטאַאַט און זיינע דרכים פון צוואַנג, טאָ פאַר וואָס איז נעהמען אנטהייל אין „פּראָפּאַגאַנדאַ דער טהאַט“, און אַוועקשיקען אַנדערע מענשען׳ס פּערטרעטער אויף יענער וועלט, מיט דעם אויסדריקליכען חשבון צו קריגען אַ רעוואָלוציאָנערע צוואַנג־מאַכט, ניט קיין אַנערקענונג פון מאָרד־מעטהאָדען און זייערע דרכים פון צוואַנג? אויב מיר האָבען מורא, אַז דער עולם וועט ניט גלויבען אין אונזער אנטי־שטאַאַט אידעאַל, ווען ער וועט זעהען, אַז מיר בענוצען זיך מיט׳ן שטאַאַט פאַר פּראָפּאַגאַנדאַ צוועקען, דאַרפען מיר דאָך אונזער טעראָריסטישע טאַקטיק אודאי אויפגעבען, דען וועגען דעם איז קיין מורא ניט טאָמער, עס איז קלאָר און אַלעמען בעוואוסט, אַז דער עולם גלויבט טאַקי ניט אין אונזער אידעאַל פון פרייהייט, זעהענדיג וויא מיר בענוצען זיך מיט רויב און מאָרד, כּדי בעקאַנט צו מאַכען אונזער אידעאַל. איבערהויפּט איז עס זאָנדערבאַר צו הערען פון אַנאַרכיסטען, וועלכע לעבען אין אַלע פּרטים אַ פּאָלשטענדיגען בורזשואַ לעבען, אפילו אין פּרט פון געלד מאַכען דורך דיא דריי עיקרים פון היינטיגער קאַפּיטאַליסטישער גע־

זעלשאפט (גרונד־רענט, פראצענט און ארבייטער אויסבייטונג) — וויא זיי פרעדיגען פון פלאטפארם און צייטונג, אז אנארכיסטען טארען זיך ניט מישען אין פאליטישען לעבען, ווייל עס איז ניט פרינציפיעל!

רעפרעזענטאנטען טאר מען ניט שיקען על פי פרינציפ פון אנארכיזמוס — פאר וואס? פאר זיך, פרייוויליג, מעג מען, דאכט זיך, ניט נור שיקען א פערטרעטער, נור אפילו אויסקלייבען זיך א קיסר. זיך אליין, מעג מען, דאכט זיך, פארקויפען אפילו פאר א שקלאף: ווער האט אויף מיר א דעה צו זאגען וואס איך וויל טאן מיט זיך? אלא וואס דען, מיין פערטרעטער האט קיין רעכט ניט צו צווינגען אנאנדערן? נו גוט! לאמיר זעהען, אז אונזערע פערטרעטער זאלען ח"ו קיינעם ניט צווינגען מיט זייער זיצען אין פארלאמענט, זייער ארבייט זאל דארט זיין בלויז א פראפאגאנדיסטישע. קיין גרויסע אנשטרענגונג, אז אונזערע פערטרעטער זאלען ניט קריגען דיא מאכט ווען עס איז צו צווינגען, וועלען מיר זיכער ניט דארפען מאכען. רעוואלוציאנערע פארטייען, אין ריכטיגען זינען פון ווארט, קענען קיין מאל אין לעבען ניט קריגען קיין מאיאריטעט־מאכט צו ענדערן דיא געזעלשאפטליכע ארדנונג אין א געזעצליכען אופן. צו זוכען, צו קריגען אזא מאכט אין פארלאמענט וואלט אודאי געוועזן ניט־פרינציפיעל פאר אנארכיסטען, אבוואהל ניט מעהרער וויא צו זוכען צו קריגען אזא מאכט אויפ'ן שלאכט־פעלד. אבער כאטשע מיר טארען ניט זוכען און קענען ניט ערווארטען צו קריגען דיא מאכט, איז דאך דערפון ניט געדרונגען, אז מיר טארען ניט וועלען און קענען ניט האפען צו מאכען פראפאגאנדא דורכ'ן פארלאמענט. לאמיר אננעהמען אז דיא סאציאל־דעמאקראטען אין דייטשען רייכסטאג האבען קיין ברעקעל איינפלוס ניט אויף דיא געזעצגעבונג פון לאנד; לאמיר ווידערהאלען נאך א מאל אונזער פעסטע איבערצייגונג, אז זיי וועלען ניע אים לעבען קריגען דארט א מאיאריטעט — פון דעסטוועגען מוז מען זיין א שטאקבלינדער פאנאטיקער ניט איינצוזעהען, וויא גוואלטיג גרויס דער איינפלוס פון זייער זיצען דארט איז געוועזן אויף דיא פערשפרייטונג פון סאציאל־דעמאקראטיזם איבער דער גאנצער וועלט. פארקעהרט ווידער, קען ביי א מענשען מיט פערשטאנד דער מינדעסטער צווייפעל ניט זיין, אז ווען זיי וואלטען געבליבען ביי דיא ערסטע באריקאדען־טאקטיק, וואלטען זיי געהאלטען אין איין

שטעהען אויף אַן אָרט, פּונקט וויא מיר, „פּרינציפּיעלע“ אַנאַר־כיסטען.

דער פּראָצעס פון איינפיהרען דעם אנארכיזמוס איז, וויא געזאָגט, אַן עוואָלוציע. דער אנארכיסטישער אידעאל איז, יעדער יחיד זאָל זיין עקאָנאָמיש און פּאָליטיש אונאבהענגיג, און עס זאָל קיין צענטראליזאציע לחלוטין ניט זיין אין דיא פיהרונג פון קהלשע־ענינים. מיט אַ מאָל וועט דער אידעאל ניט מקוים ווע־רען, טענה'ן אנדערס איז דברים בטלים. דיא פּרינציפּען פון דעצענטראליזאציע און פּערזענליכע אויטאָנאָמיע ועלען קענען ארייגעבראכט ווערען אין לעבען נור שטופּענוויין און ענטוויקלונגס־מעסיג. מיר אַנאַרכיסטען האַלטען זעהר פון דיא ווירקונג פון אידעען אַלס אַ פאקטאָר פיר זיך, ניט נור אַלס משרת ביי דיא עקאָנאָמישע אומשטענדען — על כן גלויבען מיר, אַז דיא פּראָ־פּאגאנדא פון אויפקלערונג וועט האָבען זעהר אַ גרויסע ווירקונג אויף דיא ענטוויקלונג פון אונזערע פּרינציפּען. הייגט וויבאלד אַזוי, פּאָלגט דען ניט דערפון אַז אונזער פּראפּאגאנדא מוז אנער־קענען דיא וויכטיגקייט פון טריט־ביי־טריט דערנעהערונגען צום אידעאל? אַלס אַ מיטעל פון פּראפּאגאנדא איז אַלעם פּרינציפּיעל וואָס העלפט דיא ענטוויקלונג פון פּרינציפּ: ניט פּרינציפּיעל איז נור דאָס, וואָס שטערט דיא ענטוויקלונג פון פּרינציפּ. אַ פּאָ־ליטישער קאַמפּף, וועלכער ענדיגט זיך מיט דעם דורכפאל פון אַ שטאַאַט־סאָציאַליסטישען פּראָיעקט, איז אַ זיעג פאר דעם פּרינציפּ פון דעצענטראליזאציע, כאָטש עס איז וועיט ניט דער גאנצער אידעאל. העלפען צו געווינען אזא זיעג איז אין אלע פּרטים אַ לאָגיש פּרינציפּיעלע אַרבייט, איבערהויפּט נאָך, ווען עס איז בעגלייטעט מיט איין אַנאַרכיסטיש־אויפקלעהרענדע אגי־טאַציע. נעהמען אנטהייל אין א פּאָליטישען קאַמפּף פאר „האָם רול“ (לאָקאַלע אויטאָנאָמיע) איז גראדע אזוי פּרינציפּיעל אנאר־כיסטיש, וויא נעהמען אנטהייל אין א פּאָלקס־בעוועגונג אָבצו־שאַפען פּריוואט אייגענטהום אין לאנד. בעטהייליגען זיך אין פּאָליטישען לעבען און ארויסרופען וואָס מעהר פּאָליטישע קעמפּפע פאר אויטאָנאָמיע און דעצענטראליזאציע, איז גראדע אַזוי פּרינ־ציפּיעל און אנארכיסטיש, וויא צו אגיטירען פאר ניט־צאָהלען קיין רענט און פאר ניט־געהען אין סאָלדאטען. „דירעקטע אק־ציאָן“ — דיא מאָטטאָ פון „פּראקטישע“ אַנאַרכיסטען — האָט נור דאן א עכט אַנאַרכיסטישען קלאנג, ווען עס געהט אויף האַנדלונ־

געז וועלכע מיר קענען אליין אויספיהרען אין אייגענעם לעבען. ווען עס קומט אבער צו בעאיינפלוסען דיא האנדלונגען פון אנדערע מענ־שען, צו אגיטירען אנדערע זאלען טאן דירעקטע טהאטען, דאן איז וואוטען, און אגיטירען אנדערע זאלען וואוטען, פאר אן אנארכיסטישען פרינציפ, אזוי גוט א דירעקטע אקציאן, וויא אגיטירען צו בעזעצען זיך אויף א „וואקאנט לאט" (שדה לא זרועה) און ניט צאהלען קיין רענט.

דיא טענה פון ניט־טארען איז אלזא דיא שוואכסטע טענה וואס קומט ארויס פון מויל פון אנארכיסט, וועלכער זאגט אפט, אז ער מעג אלעס... צוגעדריקט צום וואנט, הייסט עס, אז מעגען—מעג ער טאקי, נור טהאן דארף מען עס דאך ניט, ווייל עס נוצט ניט, ווייל עס איז ארויסגעווארפענע ארבייט, ווייל מען קען דורכ'ן פאר־לאמענט קיין רעוואלוציעס ניט מאכען. נאך מעהר, ווייל עס שא־דעט גאר, דען דיא פערטרעטער מוזען ווערען קארופט, און דער עולם ווערט איינגעשלעפערט, פארלאזענדיג זיך אז אלעס וועט שוין ווערן אויפגעטהאן פון פארלאמענט, אהן זיין אייגענע איניציאטיווע, אהן זיין מוטהיגען ווידערשטאנד אפילו אנטקעגען דיא געוואלדיגסטע עולות.

איך וואלט אבער וועלען פרעגען: וואס נוצט ניט? פראפא־גאנדא נוצט ניט? אויפקלערונג איז אן ארויסגעווארפענע אר־בייט? אמת, פאר א פאליטישען שטאאט־שטרייך וויא פאר א זיד־אמעריקאנער „רעוואלוציע" דארף מען קיין אויפקלעהרונג ניט הא־בען: מאכט אליין איז גענוג. פאר א סאציאל־דעמאקראטישע קלאסען־הערשאפט איז אויך מאכט דיא הויפט זאך, כאטש אהן אויפקלערונג וועט עס ניט געהן. פאר'ן אנארכיזמוס אבער איז דאך אויפקלעהרונג דיא הויפטזאך, און מאכט אין בעסטען פאל נור א נעבען־זאך! צווינגען דיא געזעלשאפט פריי צו זיין האט א פנים וויא שלאגען א קינד ער זאל פרעהליך זיין: עס איז א תרתי דסתרא.

„מען קען דורכ'ן פארלאמענט קיין פאלשטענדיגע רעוואלו־ציעס ניט מאכען!" — און דורך וועלכע מיטלען קען מען יא מא־כען א פאלשטענדיגע אנארכיסטישע רעוואלוציע? לאמיר זיך נור ניט נארען מיט דעם געשריי „האך לעבע דיא סאציאלע רעוואלו־ציע!": עס האט קיינמאל ניט געטראפען און עס וועט קיינמאל ניט טרעפען קיין גאנצע סאציאלע רעוואלוציע אויף איין מאל. אונזער אידעאל איז ענדליך צו עררייכען דאס וואס מיר בעגרייפען

אלס א פאלשטענדיגע סאציאלע רעוואלוציע, אין דער פראקסיס אבער קענען מיר אלעס מיט א מאל ניט האבען. דיא היסטארישע ערפאהרונג האט פעסטגעשטעלט דעם גאנג פון דער געזעלשאפטליבער ענטוויקלונג, איהר וועג איז אין עצם אימער איין און דערזעלבער. עס עקזיסטירט אימער א לאנגע רייהע פון אורזאכען, מאטעריעלע און אידעאלאגישע, וועלכע שטערן דעם גלייכגעוויכט פון סאציאלען לעבען. דיא אידעאלאגען און קעמפפער זעהען איין דיא נויטהיגקייט פון א גרינדליכען איבערבוי, דער גרויסער עולם אבער פיהלט נור דעם דרוק אין זיינע נויטיגסטע טאג-טעגליכע פאדערונגען. דיא פארטיי וועלכע פארמולירט דיא דאזיגע פאדערונגען פאר איהם, דיא פארטיי בעוועגט איהם ארויסצוטרעטען אין רעוואלוציאנערען קאמפף פאר זיי — זיא מאכט דיא רעוואלוציע און ברייגנט צושטאנד אויף א ווייל א גלייכגעוויכט אין דער געזעלשאפט. אבער נור אויף א ווייל — א היסטארישע ווייל, — דען באלד ווערט דער גלייכגעוויכט וויעדער צושטערט און רופט ארויס נייע רעוואלוציאנערע קעמפפע: און אזוי ווייטער און ווייטער. דער עיקר פון יעדע רעוואלוציאנערע בעוועגונג איז גרינדליך און קלאר צו פארמולירען דיא פאדערונגען פון פאלק — צו פארמולירען זיי אין קאנקרעטע טערמינען, ניט אין טהעאריען פון לעתיד-לבוא — דאס פאלק וועט דאן מאכען דיא רעוואלוציע, וועלכע וועט אבער אונז, אידעאלאגען, זיכער ניט צופריעדען שטעלען אין גאנצען, און מיר וועלען דארפען פארזעצען אונזער ארבייט ווייטער.

דיא רעוואלוציאנערע געשלעג קומט פאר אויפ'ן גאס; דיא רעוואלוציאנערע ארבייט אבער קומט פאר אין פאליטישען לעבען (פערשטעהענדיג אונטער „פאליטיש" אלע געזעלשאפטליכע בעציהונגען פון מענשען, איינע מיט דיא אנדערע). דיא פארלאמענטארע טהעטיגקייט איז א טהייל פון דעם פאליטישען לעבען, און דארום טארען מיר ניט פעהלען אויך דארטען. אי וואס? אונזערע פערטרעטער וועלען אין פארלאמענט ווערען קאררופט? איז טאקי שלעכט. דיא רעוואלוציאנערען דאנטאן, מאראט און ראבעספיער זיינען געווארען קאררופט אין דער גרויסער פראנצויזישער רעוואלוציע — איז טאקי אויך געוועזן שלעכט, אבער זאלען מיר דערפאר ניט נעהמען קיין אנטהייל אין רעוואלוציעס? דיא קאררופציאן איז דער גרעסטער אומגליק פאר'ן פראגרעס. דיא מאכט פערדארבט: דיא מאכט פון רעוואלוציעס וויא דיא מאכט פון פארלאמענט; דיא

מאכט פון געלד וויא דיא מאכט פון קענטגים; דיא מאכט פון טרייד יוניאן וויא דיא מאכט זאגאר פון אן אנארכיסטישע צייטונג — זאלען מיר דערפאר פערצווייפלען אין דיא מענשליכע נאטור? א בהמה, זאגט מען, קען קיין הולטייקע ניט זיין: עס איז אבער בעסער מיט א קלוגען צו פערלירען, איידער מיט א נארען צו געווינען... דיא וועלט מוזען מיר נעהמען וויא זיא איז, מיט דיא מענשען וויא זיי זיינען — און אויף וואס זיינען מיר אנארכיסטען, אויב ניט צו סטאראיען זיך צו מאכען בעסער? אדרבא, לאמיר ווייזען וואס מיר קענען טאן; און אויב מיר וועלען אויסגעפינען אז מיר זיינען ניט בעסער פאר אנדערע, וועט עס אויך ברייננגען געוויסע נוצען: מיר וועלען אפשר אויפהערען דאן צו פערדרייסען דיא נעזער און ניט דיינקען מעהר, אז מיר זיינען דיא איינציגע עהרליכע לייט אין דער בעוועגונג.

דאך איז דיא קאררופציאן ניט איבעראל אזוי שטארק ענטוויקעלט וויא אין אונזער געבענשטען „פרייהייטס-שטאל". אין ענגלאנד איז בעסער וויא דא; אין דייטשלאנד איז נאך בעסער; אין פראנקרייך איז. אויך ניט אזוי שלעכט וויא ביי אונז, און אין דער שווייץ, זאגט מען, איז כמעט גאר קיין קאררופציאן ניטא אין זייער בונדעסראטה. צום פרינציפ פון דער זאך, צי אנארכיסטען מעגען און דארפען זיך בעטהייליגען אין פאליטישען לעבען פון לאנד, איז ניט וויכטיג וואו דער אנהויב זאל געמאכט ווערען, אדער וויא שנעל עס זאל געמאכט ווערען. וואס עס איז וויכטיג אין אלע פרטים, איז ערשטענס, צו ענדערן דיא מיינונג פון דיא גענאסען מכח פאליטישע טהעטיגקייט בכלל, און צווייטענס — צו ענדערן דיא מיינונג פון פובליקום מכח אנארכיסטען און אנארכיזמוס גופא.

כל זמן דאס פובליקום וועט דיא אנארכיסטען בעטראכטען פאר מערדער און דינאמיטשיקעס — און עס וועט אונז אזוי בעטראכטען זא לאנג מיר וועלען זיך האלטען אן אונזער טאקטיק פון פערניכטונג — וועט דיא אנארכיסטישע פראפאגאנדא ניט מאכען איין שריט פארווערטס, און וועט ניט האבען דעם קלענסטען איינפלוס אויף דיא געזעלשאפטליכע ענטוויקלונג. מיט אזא רעפוטאציע וויא מיר האבען זיך ערווארבען אין דיא 25 יאהר פון אונזער זאגענאנטע אנארכיסטישע טהעטיגקייט, איז אבסאלוט אונמעגליך צו קריגען א נאכפאלגערשאפט ביים גרויסען עולם. דיא געלעהרטע פארשטעהער און פערטהיידיגער פון דיא היינטיגע

בורזשואַ אָרדנונג בעטראַכטען זיכער אונזערע טהעאָריען פאַר אַ סך געפעהרליכער וויא אונזערע באָמבעס. זיי צו בעקעהרען איז קיין האָפנונג ניטאָ; ווען עס וועט קומען צו אַ באַריקאַדען־קאַמפף, וועלען זיי דאָס זיין דיא יעניגע, געגען וועמען מען וועט דאַרפען קעמפפען. דער עולם אָבער האַלט פערקעהרט נור דיא באָמבעס פאַר געפעהרליך, און אונזער טהעאריען וואָלט ער דוקא אָנגענומען — אַזוי גלויבען מיר דאָך — ווען מיר וואָלטען איהם נור געקענט גרייכען. ער וועט אָבער קיינמאָל ניט אינטערעסירען זיך מיט דיא געדאַנקען פון אַ פערנאַנדערגעוואָרפענע גרופּע מענשען, וועלכע מישט זיך ניט אין זיינע אַלטעגליכע פּאָליטיש־עקאָנאָמישע פראַגען, וועלכע נעהמט קיין אינטערעסע ניט אין דיא פּראַקטישע בעוועגונגען פון לאַנד, נור פון וועלכע אַ מאָל שפּרינגט איינער אַרויס און וואַרפט אַ באָמבע אויף אַ קיסר'ל אָדער אויף אַ פּרעזידענט פון אַ רעפּובליק, וואַרפט אַ באָמבע אין אַ רעסטאָראַן אָדער דערשטעכט אַן עובר בטל'דיגע קיסרינע. אויב מיר מיינען ערנסט עפּעס אויפצוטאָן פאַר'ן אַנאַרכיזמוס, אויב מיר ווילען באמת גרייכען דיא ברייטע מאַסען, מוזען מיר זעהן פּטור צו ווערען פון דעם שם רע וואָס אונזער פערגאַנגענהייט האָט מיט רעכט אָדער אונרעכט אויף אונז אָנגעבונדען. מיר מוזען זיך ריינוואַשען פון דעם פלעק; מיר מוזען געפינען מיטלען צו איבערצייגען דיא וועלט, אַז מיר זיינען אידעאַליסטען, ניט קיין מערדער, אַז דער נאָמען אַנאַרכיזמוס שטעהט פאַר אַ געוויסע אידעע פון געזעלשאַפטליכען לעבען, ניט פאַר אַ קאָנספּיראַציע וואָס טהיילט אויס טוידט און פערניכטונג.

און דער בעסטער מיטעל דאָס צו איבערצייגען, איז צו אָרגאַניזירען זיך אין אַ פּאַרטיי, וועלכע זאָל ווירקליך זיך אָבגעבען מיט דעם פּאָליטישען לעבען פון פאָלק, און זאָל דורך איהרע פּאַקטישע, אַלטעגליכע אַרבייט, ניט נור מיט ווערטער, אָבלייקענען יעדע העצעריי און פערלוימדונג פון איהרע געגנער. דאָ איז ניט דער פּלאַץ אַריינצולאָזען זיך אין פּרטים פון אָרגאַניזאַציאָן, אָבער אין אַלגעמיינע שטריכען דאַרף מען עס קענען בעצייכענען אַלס אַ פּאַרטיי פון לעבען און קאַמפף אין אַלע זייערע געזעלשאַפטליכע ערשיינונגען; מיט אַ פּראָגראַם פון טהעטיגקייט אין יעדע פאָלקס־בעוועגונג, דורך פּראָפּאַגאַנדאַ און אויפקלערונג, דורך טהיילנאַהמע אין פּאָליטישען קאַמפף ווען פּראַקטיש, מיט'ן ביקס אויפ'ן שולטער אין אָפענעם קאַמפף פיר גערעכטיגקייט, ווען נויטיג.

אונזער ארגאניזאציע דארף וועקען דעם עולם צו אונאבהיינגיגע טהעטיגקייט אויפ'ן גאנצען געביעט פון געזעלשאפטליכען לעבען — אונטערשיידענדיג זיך דערמיט פון די סאציאל־דעמאקראטישע ארגאניזאציע, וועלכע שטרענגט אן אלע איהרע קרעפטען אויף איין פונקט, אויפצובויען א שטארקע פארטיי און פערכאפען די שטאאטליכע מאכט. אונטערשיידענדיג זיך דערמיט אויך פון אלערליי קולטורעלע און עטהישע ארגאניזאציאנען, וועלכע האלטען זיך פערשלאסען אין די ענגע ראמקע פון זייער ספעציעלע טהעטיגקייט, לעבענדיג אין דער איינבילדונג, אז מיט די לייזונג פון די ספעציעלע „פראגע" מיט וועלכע זיי גיבען זיך אפ, וועט קומען א רפואה שלימה פיר אלע געזעלשאפטליכע חולאת'ן. און ענדליך אונטערשיידענדיג זיך אויך דערמיט, וואס אין אונזער פראגראם דארף קיין סימן ניט זיין פון מאכט־זוכעריי, און פון וועלען איינפיהרען אונזערע אידעען מיט־געוואלט און צוואנג.

נאכדעם וויא מיר האבען פערבראכט מעהר וויא א פערטיל יאהרהונדערט אין שטעהען בעהאלטענערהייט אין א ווינקעל, און סטראשענדיג די גאנצע וועלט מיט די רעוואלוציעס וואס מיר וועלען מאכען, איז שוין צייט ארויסצוטרעטען אין אפענעם לעבען, צוזאמענקלייבען די קרעפטען וואס מיר האבען און אנפאנגען ארבייטען פאר די איינציגע רעוואלוציע וואס אנארכיסטען קענען מאכען — די רעוואלוציע אין די מוחות פון מענשען, דורך אויפקלערונג, דורך די שטארקייט פון א ריינעם, פרינציפיעלען לעבען, וויא אויך דורך אפפערווילליגקייט אין אפענע קעמפפע געגען טיראנישע אונטערדריקונג. בעטראכטענדיג דעם גייסטיגען צושטאנד פון די פעלקער אין די קאנסטיטוציאנעלע לענדער, מיט א קיהלען קאפ, ניט ווען דאס בלוט איז צוקאכט, מוזען מיר איינזעהען, אז דאס רוב מענשען גלויבען אין די היינטיגע ארדנונג, גלויבען אין די נויטיגקייט פון פריוואט־אייגענטהום און שטאאט, און מיינען מיט'ן גאנצען הארצען, אז דער יסוד פון היינטיגער געזעלשאפט, א חוץ אין געוויסע פרטים, איז בכלל א גוטער און גערעכטער. אויף דעם גלויבען פון די גרויסע מאיאריטעט פון פאלק, ניט אויף די מאכט פון די קליינע מינאריטעט געוועלטיגער, האלט זיך די היינטיגע ארדנונג — און געגען גלויבען און מיינונגען קעמפפען קאנאנען און באמבעס אומזאנסט. לאכען מיר אליין ניט פון אונזערע פערפאלגער, פאר וואס זיי ווילען מיט געוואלט פערניכטען אונזער אידעע? אויב

מיר זיינען אזוי איבערצייגט, וויא דער אמת איז, אז געוואלט־מיטלען קענען אונזערע געדאנקען ניט אויסראטען, מעגען מיר פערשטעהן, אז געוואלט־מיטלען וועלכע מיר וועלען אנווענדען, וועלען זייערע געדאנקען אויך ניט אויסראטען.

מיר מוזען ארבייטען מיט מעטאדען פון אויפקלערונג, און דערפאר מוזען מיר קודם כל זעהען צו געווינען א בעסערע רעפוטאציע ביים עולם. אין זאכען וואס זיינען נוגע אונז אליין, אין אונזער אייגענעם לעבען און פיהרונגען, האבען מיר זיך פון קיינעם ניט אבצונעהמען קיין מוסר, און עס קען אונז קיין דאגה ניט זיין וואס דיא „וועלט" דיינקט און טהוט. ווען מיר אונטערנעהמען זיך אבער צו קריטיקירען זאכען וואס זיינען נוגע דעם כלל, און קומען מאכען רעפארמען און רעוואלוציעס אין לעבען פון דער גאנצער געזעלשאפט, מוזען מיר קומען מיט ריינע הענד, און איבערהויפט ריין פון בלוט וואס דיא אלגעמיינע מיינונג פון דער מענשהייט האלט ניט פאר בערעכטיגט צו פערגיסען. אלס כלל־טוער קענען מיר נאך וויא עס איז אריבערטראגען אלערליי „ניט־שעהנע" נעמען, אבער דעם נאמען „מערדער און דעגענעראטען" קענען מיר בשום אופן ניט אריבערטראגען. דער נאמען הרג'עט אונז אוועק, הרג'עט אוועק אונזער פראפאגאנדא, איז פאטאל פאר אונזער בעוועגונג. דיא מענשהייט היינטיגען טאג בעטראכט דאס הרג'ענען א מענשען אהן אן אפענעם משפט, ניט אין אן אפענע מלחמה, ווען דער אפפער איז ניט פערטהיידיגט, און ווען עס איז ניט אונמעגליך צו ברייננגען איהם פאר'ן געריכט פון פאלק — אלס א געמיינעם, פייגען מארד. זיא האט קיין איינזעהענים ניט מיט'ן מערדער, און וועט ניט אננעהמען פון איהם קיין לעהרע, וויא ריכטיג און אמת דיא לעהרע זאל ניט זיין. מיר מוזען אלזא סטאראיען זיך ניט צו פערדיענען ביי איהר דעם נאמען. מיר מוזען ערקלערען אין קלארע דבורים, אהן "אויב'ס און אבער'ס", אז מיר זיינען אבסאלוט דאגעגען אזעלכע טהאטען. און כדי מען זאל אונז גלויבען אז מיר מיינען עס באמת, מוזען מיר אננעהמען אזעלכע פראפאגאנדיסטישע טהעטיגקייטען, וועלכע דיא וועלט האלט פאר עהרליך, פערניינפטיג און מענשליך.

רעזומירענדיג בקיצור דעם זינן פון אלעם וואס איך האב דא אויבען געזאגט, קום איך צום שלום, אז — שוין אויסער דעם וואס נאך דיא לאגיקע פון דער זאך איז דער אנארכיזמוס, אין בעסטען זינען, א פאליטישע לעהרע, וועלכע געפינט איהר ריכטיגסטען אויסדרוק נעהמענדיג אנטהייל אין דיא טאג־טעגליכע פאליטישע פראגען פון לאנד; אויסער דעם וואס דער אינדיווידועלער טעראר קען ניט מאכען קיין רעוואלוציעס; און אויסער דעם וואס א קלאסען־רעוואלוציע קען ניט איינפיהרען קיין אנארכיסטישע פרייהייט —אויסער דעם, אלזא, וואס אונזער פערנינפטיגסטע רעוואלוציאנערע טאקטיק מוז זיך אויסדריקען אין א פראגראם פון פריעדליכע טהעטיגקייט, איז עס, אין מיין מיינונג, היינטיגען טאג, דער איינציגער מיטעל וויא אזוי צו געווינען דעם אויער פון פאלק, ער זאל אונז לכל הפחות ווען אויסהערען.

ווען דיא פארלאמענטארע טהעטיגקייט, אפילו נאך דיא וואולגארנע אויסדייטונג פון דיא אנארכיסטישע געגנער, וואלט אונז נאך יאהרען ארבייט קיין אנדער זאך ניט געגעבען, אויסער דיא מעגליכקייט פראנק און פריי צו פראפאגאנדירען דעם אנארכיזמוס; ד. ה. ניט צו דארפען מורא האבען „געלינטשט" צו ווערען פאר רופען זיך אנארכיסט, ניט בעטראכט צו ווערען פאר „ווילדע חיות", וועלכע וואלטען אלעם צוברעכען און פערניכטען; ווען מיר וואלטען דאדורך כאטשע אויפגעהערט צו זיין אזוי „אונמעגליך" ביים פאלק, — וואלט דיזער רעזולטאט אליין שוין גענוג געווען צו בערעכטיגען אונז צו נעהמען זיך פיר דיזע ארבייט. בפרט נאך אז דיא דאזיגע טהעטיגקייט אין איהר אידעאלע פארמע, אהן דיא קארופציאן וואס דיא מאכט זוכעריי ברייגנט אריין, איז לחלוטין קיין סתירה ניט צו אונזער אידעאל; און נאך בפרט אז דיא פאליטישע טהעטיגקייט זאל ניט מאנאפאליזירען אלע אונזערע קרעפטען, זאנדערן מיר זאלען אנטהייל נעהמען אין אלע עקאנאמישע און גייסטיגע בעוועגונגען פון אונזער צייט — דאן איז אודאי קיין ספק ניטא, אז אזא טאקטיק וואלט אויפגעהויבען דעם אנארכיזמוס צו זעהר א הויכע מדריגה פון ווירקזאמקייט, און דיא פראפאגאנדא פון אנארכיסטישען אידעאל, וועלכער איז אונז אלעמען טהייער, וואלט געבראכט דיא בעסטע פרוכט.

ע נ ד ע.